

தந்தை செல்வாவின் அரசியல் நேறி

கலாநிதி சி. பத்மநாதன்,
தகைசார் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

‘வீரகேசரி’ நாளிதழில் 2012 மார்ச், ஏப்ரல் மாதங்களில்
தொடர்ச்சியாக ஏழு நாட்கள் வெளிவந்த கட்டுரைத் தொடரின்
தொகுப்பு இது.
இலங்கை தமிழருக்க் கட்சியின் நிறுவனர் தந்தை செல்வாவின்
35ஆவது நினைவு தினத்தை முன்னிட்டு 26.04.2012 அன்று
இலங்கை தமிழருக்க் கட்சியின் கொழும்பு மாவட்டக் கிளையினால்
இத்தொகுப்பு பிரசரம் வெளியிடப்பட்டது.

குடிமுகம் கொண்டு வருவதே போலீஸ் கூடுதலாக வாய்ப்பு கிடைக்கிறதோ அதை விடக் கூடிய நோய்களை நிரப்பியிருக்கிறது.

தந்தை செல்வாவின் அரசியல் நெறி

எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்தின் வாழ்க்கை வரலாறும் அரசியல் நெறியும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்காலப் பகுதியில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சிகளையும் மாற்றங்களையும் பின்னணியாகக் கொண்டனவை. எனவே அவரைப் பற்றிய இந்தக் கட்டுரையில், அந்தப் பின்னணியைச் சுருக்கமாக விளக்குவது அவசியமாகின்றது.

பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலைபெற்ற காலத்தில் இலங்கைத் தமிழருக்கு வரலாற்றுணர்வுகள் இருக்கவில்லை. வரலாற்றைக் கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்கழகத்திலும் படித்தவர்கள் பலர். அவர்கள் படித்த வரலாறுகள் ஜேரோப்பா, பிரித்தானியா என்பன பற்றியவை. இலங்கை வரலாற்றிலே தமிழரைப் பற்றி விரிவாக எதுவும் இல்லை. மகாவம்சத்தின் ஒரு சுருக்க வரலாறு போலவே இலங்கை வரலாறு பற்றிய நூல்கள் அமைந்தன. கல்லூரி உயர்தரப் பத்திரிப் பரிசீலனை வகுப்புகளில் நாங்கள் (1956/57) கற்ற பாடநூல் ஹொறேஸ் பெரோ, இரத்தினசபாபதி என்போரை இணையாசிரியராகக் கொண்ட நால். அதில் முதலாவது அத்தியாயம் ஆரியர் குடியேற்றம் பற்றியது. எங்கள் போதனாசிரியர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி. பொதுக்கலைப் பட்டதாரி. அவர் கற்ற மூன்று பாடங்களில் ஒன்று வரலாறு. ஆங்கிலத்தில் மிக்க தேர்ச்சியுடையவர் என்பதால் Times of Ceylon

பத்திரிகையில் சில காலம் ஆசிரியர் குழுவிற் பணியாற்றியவர். அத்தோடு அவர் அங்கிலிக்கன் திருச்சபையைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர். அவருடைய வாழ்க்கைப் பின்னணி அவருடைய சிந்தனைப் போக்கிற் பெரும் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தி விட்டது. இலங்கையில் ஆரியர் தான் முதன் முதலாகக் குடியேறியவர்கள், என்று தான் கற்றவற்றை கிளி போல, ஆனால் மேலும் வற்புறுத்திச் சொல்லுவார். அவர் ஒருநாள் சொன்னார் “ஒருவேளை சமஷ்டிக் கட்சிக்காரர் திராவிடர் தான் இலங்கையில் முதன் முதலாகக் குடியேறினார்கள் என்று சொல்லக்கூடும். ஆனால் அது தவறானது.”

அவருடைய கற்றுக்களும் வழி நடத்தலும் தவறானவை என்பதை நாம் காலப்போக்கில் உணர்ந்து கொண்டோம். அக்காலத்துக் கற்றவர்களின் மனோபாவத்தின் அறிகுறியாகக் கொள்ளக்கூடியதான் எமது அனுபவத்தை இங்கு பதிவு செய்யவேண்டியது அவசியமாகின்றது. ‘ஆரியர் குடியேற்றம்’ பற்றிய கதை 20ஆம் நூற்றாண்டிலே கற்றோர் குழாத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட புனைக்கதை என்பதை ஆய்வாளர் எல்லோரும் இப்போதும் ஒப்புக்கொள்வர். அதே போல திராவிடர்தான் இலங்கையில் முதன் முதலாகக் குடியேறியவர்கள் என்று சமஷ்டிக் கட்சிக்காரர் ஒருபொழுதும் கூறவில்லை. இலங்கையில் வாழும் சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் யார் முதலில் குடியேறியவரின் சந்ததியினர் என்ற விவாதம் எமது பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில் பொருத்தமற்றது என்பதே பெரியார் செல்வநாயகத்தின் கருத்தாகும். ‘நித்திரை கொள்பவனை எழுப்பலாம், ஆனால் நித்திரை கொள்வது போலப் பாசாங்கு செய்பவனை எழுப்பவியலாது’ என்ற முதுமொழி உண்டு. எம்மிடையில் இரு சாராரும் உள்ளனர். இரண்டாம் பிரிவில் உள்ளவர்கள் சிலராயினும் அவர்களால் ஏற்படும் பிரச்சினை பெரிது.

முற்காலங்களில் ஆற்றல் மிக்க மன்னர்களும் வன்னியரும் தமிழர்களை ஆட்சி புரிந்தனர். ஆனால் அவர்களைப் பற்றிய அறிவு குனியமாகி விட்டது. எங்கள் இலக்கிய பாரம்பரியத்தில் வரலாறு பற்றிய ஒரு தெளிவான ஆதார பூர்வமான மரபொன்று இல்லாதமை அதற்கான காரணமாகவாம். சங்கிலி மன்னனைப் பற்றிய நினைவே மக்கள் மனதில் இடம்பெற்றது. சங்கிலி என்ற பெயர் கொண்ட மன்னர் இருவர் இருந்தனர். அவ்வாறு இருந்தும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆசிரியர், அவர்கள் இருவரையும் ஒருவராகக் கருதினார். பேராசிரியர் க. கண்பதிப்பிள்ளை எழுதிய சங்கிலியன் நாடகம் என்னும் நூல் தமிழரின் இராச்சியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குப் போராட்ட தோல்வியற்ற மன்னன் ஒருவனைக் கதாநாயகனாகக் கொண்ட நூல். பண்டாரவன்னியன்

நாடகம் என்பதும் இதைப் போன்றது. ஆனால் அது காலத்தால் முற்பட்டது. திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு தேசம் ஆகியவற்றிலும் 2000 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு மேலான வரலாறுடைய, தமிழர் வசமான, சுயாட்சி பெற்ற சிறு இராச்சியப் பிரிவுகள் இருந்தன. அங்கு அதிகாரஞ் செலுத்திய மன்னர்களின் பெயர்ப்பட்டியல்களும் உள்ளன. ஆனால் அவற்றைச் சிலர் மட்டுமே அறிந்துள்ளனர். அவர்களிலும் அவற்றைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ளும் திறனுடையோரைக் காண்பது அரிது. நடந்து முடிந்த, பழங்கால வரலாற்றை ஏன் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும் என வாசகர்களிற் சிலர் கருதலாம். ஆனால், அரசியற் சிந்தனையாளருக்கு வரலாறு பற்றிய புரிந்துணர்வு அவசியமானது என்பதை எவரும் மறுக்கவியலாது. உலகளாவிய நோக்கிலே பார்க்குமிடத்து பிளேற்றோ, அரிஸ்தோத்தல், மக்கியாவெவி, றாஸோ முதலான முன்னணிச் சிந்தனையாளரின் கருத்துக்கள் வரலாற்றிலிண்ணும் வரலாற்று அனுபவங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதை அறியலாம்.

நவீன் கால இலங்கைத் தமிழ்த் தலைவர்களில் பெரியவர் மட்டுமே அரசியற் சிந்தனையாளர்.

ஓரே குடும்பத்தவரின் ஏகபோகமாகிவிட்ட தலைமைப் பதவி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முதலாக ஆற்றல் மிகக் தலைவர்கள் தமிழரிடையே தோன்றியுள்ளனர். அவர்களைச் சிறுமைப்படுத்துவதோ குறை கூறுவதோ இக்கட்டுரையின் நோக்கமான்று. ஒரு நூற்றாண்டுக் காலமாக இலங்கைத் தமிழரின் தலைமைத்துவம் ஒரு குடும்பத்தவர் வசமாக இருந்தது. அவர்கள் குமாரசுவாமி முதலியாரின் குடும்பத்தவர். அவர்களில் இரண்டாவது தலைமுறையில் வந்தவர் கு.முத்துக்குமாரசுவாமி. ஆங்கிலத்திலே தலைசிறந்த பேச்சாளர்; சட்டவல்லுநர்; பன்மொழிப் பண்டிதன். இந்து நாகரிகத்தின் மேன்மையான தத்துவங்களை அதிகார பூர்வமாக விளக்குவதில் வல்லவர்.

கொழும்பில்	அமைந்திருக்கும்	தேசிய
அருங்காட்சியகம்	சட்டசபை	மூலம்
மேற்கொண்ட முயற்சியால் உருவாகியது. இன்று		
அங்கு தொழில் புரிவோர் பல நூற்றுக்கணக்கில்		
உள்ளனர். ஆயினும், அவர்களிடையே தமிழரோ,		
இல்லாமியரோ எவருமில்லை என்பது ஓர்		
அதிசயமே.		

ஒரே குடும்பத்தின் மூன்றாவது தலைமுறையானவர்கள் சகோதரர்களான குமாரசுவாமி முதலியார், இராமநாதன், அருணாசலம் ஆகியோர். அவர்கள் திறமையாலும், சேவையாலும் முதன்மை பெற்றவர்கள். இலங்கையின் முன்னேற்றங் கருதி அரும்பணி புரிந்தவர்கள். ஆயினும் அரசியல் வாழ்க்கையின் இறுதிக்கட்டத்தில் இன் உறவுகள் தொடர்பாக விரக்கிய டைந்தவர்கள். இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸின் ஸ்தாபகரான அருணாசலம் கருத்து வேற்றுமை காரணமாக அந்திறுவனத்திலிருந்தும் வெளியேறித் தமிழர் நலன்களைக் காப்பதன் பொருட்டு தமிழர் மகாசபை என்ற அமைப்பை உருவாக்க வேண்டிய நிலையினை அடைந்தார். அவரே தமிழர்களின் அரசியல் உரிமை தொடர்பாக ‘ஸமீ’ என்ற சொல்லை முதன் முதலாகப் பயன்படுத்தியவர்.

போன்னம்பலம் இராமநாதன்

‘‘தொன்மூர் அரசியல் யாப்பினை ஒப்புக்கொள்ளுமிடத்து தமிழருக்கு இனிமேல் இங்கு இடமில்லை’’ என்று இராமநாதன் சொன்னார். அது ஒரு முதிர்ச்சியான அரசியல் ஞானியின் குறிப்பு என்பதைப் பிற்காலத்து நிகழ்ச்சிகள் நிருபித்து விட்டன. நெடுங்காலம் அரசியலிற் செல்வாக்குச் செலுத்திய இராமநாதனின் சாதனைகளால் அவர் மீது தமிழரும் நாட்டிலுள்ள பிற சமூகத்தினரும் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தனர்.

அவருடைய சமூக, சமய, கல்விப் பணிகள் நவீன கால இலங்கை வரலாற்றில் இணையில்லாதவை. சுன்னாகத்திலுள்ள இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரி, திருநெல்வேலியிலுள்ள பரமேஸ்வராக் கல்லூரி, கொழும்பிலுள்ள பொன்னம்பலவாணேஸ்வரம் என்பன அவரால் நிர்மாணிக்கப்பட்டவை. அவரது சொந்தச் செலவில் நிர்மாணிக்கப்பட்டவை. அவரது காலத்தில் வேறொரும் இலங்கையில் இவ்வாறான பணிகளைச் செய்யவில்லை. ‘எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்னந்றி கொன்ற மகற்கு’ என்பது திருவள்ளுவரின் வாசகம். பரமேஸ்வராக் கல்லூரியை மூலாதாரமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகத்திலே, கலைப்பீடு ஆசிரியர்களின் பொதுவறையிலே ஆண்களும் பெண்களுமாகக்

கூடியிருந்து இராமநாதனைப் பற்றிச் சற்று கேவியாகக் பேசுவதைக் கண்ட அனுபவம் எமக்கு உண்டு. எல்லோரும் விமர்சனத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் என்பதை மறுப்பதற்கிடையில்லை. ஆயினும் ஏதாவது பொதுப் பணிக்கு ரூபா.1000 தன்னும் தங்கள் சீவிய காலத்திலே வழங்காதவர்கள் இவ்வாறு நடந்துகொள்வது எமது சமூகம் எவ்வளவிற்குச் சீர்கெட்டுவிட்டது என்பதற்கு நல்லதோர் அறிகுறியாகும்.

யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸ்

20ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் மூன்றாம் தசாப்தங்களிலே தமிழரிடையில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்திய, அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்ட இளைஞர்கள் இராமநாதன் போன்றவர்களைப் பழைம் வாதிகள் என்று நோக்கினார்கள். அதில் ஒரளும் உண்மையுமண்டு. தலைமுறைகளின் இடைவெளி விசாலமாகிவிட்டது. 19 ஆம் நூற்றாண்டிற் பிறந்தவர்கள் பிரித்தானிய முடியாட்சிக்கு விசுவாசமானவர்கள். ஆயினும் தேசாதிபதிகளின் தவறுகளையும் காலனித்துவ அரசாங்கத்தின் சீர்கேடுகளையும் எவ்வித அச்சமுமின்றித் துணிவோடு விமர்சிக்கும் பண்பு அவர்களிடம் காணப்பட்டது. இராமநாதன் எழுதிய Riots and martial law in Ceylon என்ற நூல் அதற்கொரு உதாரணமாகும். அது தேவையான புள்ளி விவரங்களையும் ஆழமான நியாய பூர்வமான சிந்தனைகளையும் உள்ளடக்கிய நூலாகும். அதற்கு நிகரான வேறொரு நூல் இலங்கையில் இதுவரை வெளிவரவில்லை என்றே கூறலாம்.

ஹன்டி பேரின்பநாயகம்

சுமாரசவாமி முதலியார் குடும்பத்தவரின் நான்காவது தலைமுறையினைப் பற்றிச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அதிக சிரமமின்றி அவர்களை வடத்திலங்கைத் தமிழரின் தலைமைப் பதவியிலிருந்து ஒதுக்கிவிட்டார். அவரைப் பற்றிப் பேசுவதற்கிடையில் ஹன்டி பேரின்பநாயகம் ஆற்றிய பணிகளைச் சொல்லவேண்டும். யாழ் பாணத்தவருக்குப் பெருமை தேடியவர்களில் முதன்மையானோர்

ஆசிரிய சமூகத்தவர். யாழ்ப்பாணத்தின் சிறப்புகள் பற்றிச் சுவாமி விபுலானந்தர் பாடிய பாடல் உண்டு. அதில் இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்திச் சொல்லுகின்றார். அத்தகைய ஆசிரியர் சமூகத்திற்கு அணிகலனாக விளங்கியவர் பேரின்பநாயகம். ஆங்கிலம், இலத்தீன் ஆகிய பாடங்களைப் போதிப்பதில் அவருக்கிணையானவர் எவருமில்லை. தலைசிறந்த பேச்சாளர். ஆங்கிலப் பேச்சில் அவருடைய தொனி தனித்துவமானது; அணித்தரமானது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் மகாத்மா காந்தியின் தலைமையிற் பெரிதும் முனைப்புப் பெற்றது. அவர் அரசியலிலே புதுமையான சிந்தனைகளையும் வழிமுறைகளையும் உருவாக்கினார். அஹிம்சை, ஒத்துழையாமை என்பன அவரின் கருவிகள். தொழிலைத் துறந்து, ஆடம்பரமான வாழ்க்கையினைக் கைவிட்டு, சாதாரணமான இந்தியர்களின் உடையை அணிந்து உலகினை வியப்பில் ஆழ்த்தினார். இங்கிலாந்தின் அங்கிலிக்கன் திருச்சபை முதல்வர் காந்தியை யேசுநாதரின் மறு அவதாரம் என்றார். காந்தி இறந்ததைக் கேட்ட முதன்மை விஞ்ஞானியாகிய அல்பேர்ட் ஜன்ஸரீன் மேல்வருமாறு கூறினார்:-

“மேல்வரும் நூற்றாண்டுகள் பலவற்றில் இவ்வாறான ஒரு மனிதரின் காலடிகள் பூமாதாவியின் மேற் பதிந்திருந்தன என்று என்னி என்னி மனிதகுலம் வியப்பில் ஆழ்ந்திருக்கும்.”

இயல்பாக இந்திய தேசத்தின் மீது அபிமான உணர்வுகொண்ட இலங்கைத் தமிழர், மகாத்மா காந்தியின் தலைமையிலான இந்திய தேசிய காங்கரவின் செயற்பாடுகளில் மிகுந்த கவனஞ்சு செலுத்தினார்கள். ஹன்டி பேரின்பநாயகம் உருவாக்கிய இளைஞர் காங்கிரஸ் அந்த மனோபாவத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இயக்கமாகியது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் பூரண சுவாராஜ்யம் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தது. யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸாம் அதே கொள்கையைப் பின்பற்றியது. எனவே, கணிசமான அளவிற்குச் சுயாட்சி வழங்கிய டொனஸூர் திட்டத்தை நிராகரிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்கள். கற்றவர்கள் மத்தியில் குறிப்பாக இளைஞரிடையில் காங்கிரஸின் செல்வாக்கு மேலோங்கி இருந்தது.

டொனஸூர் அரசியலமைப்பு

முழுமையான சுதந்திரத்தை வழங்காமையால் அதன்கீழ் நடைபெற்ற முதலாவது தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸ் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்தது. அது அந்த முயற்சியில்

முழுமையான வெற்றியும் கண்டது. யாழ்ப்பான மாவட்டத்திலும் வவுனியாவிலும் தேர்தலில் ஒருவரும் போட்டியிடவில்லை. வவுனியாவிலே போட்டியிட ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் விரும்பினார். அக்காலம் அவரது இளமைக்காலம், இங்கிலாந்திலே தனது மேற்படிப்பினை முடித்து, வழக்கறிஞர் பட்டத்தோடு நாடு திரும்பியிருந்தவர். அவரிடம் தானும் நண்பர்கள் சிலரும் சென்று தேர்தலில் வேட்புமனுவைக் கொடுக்கவேண்டாமென்று வற்புறுத்தினார்கள் எனவும் அதற்குப் பொன்னம்பலம் இணங்கிவிட்டார் எனவும் வண.சபாபதி குலேந்திரன் எமக்கு ஒரு முறை சொன்னார்.

தென்னிலங்கையிலும் தேர்தலைப் பகிஷ்கரிப்பார்களென்று இளைஞர் காங்கிரஸ்காரர் நம்பினார்கள். ஆனால் அப்படியொன்றும் அங்கு நடைபெறவில்லை. இடதுசாரிகளும் தேர்தலிற் போட்டியிட்டனர். பகிஷ்கரிப்பின் விளைவாகப் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட அரசாங்க சபையில் வடமாகாணப் பிரதிநிதிகள் இடம்பெறவில்லை. அதனால் டி.எஸ்.சேனநாயக்காவும் டி.பி.ஜெயத்திலகாவும் தனிச்சிங்கள் அமைச்சரவையினை இலகுவாக உருவாக்கினார்கள். அது டொனமூர் ஆணைக் குழுவினரின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு எதிர்மாறான விளைவாகும்.

தேர்தல் பகிஷ்கரிப்பு மிகவும் பாதகமானது என்பதைத் தமிழரால் அனுபவத்தால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. வாக்குரிமை என்பது அடிப்படை மனித உரிமை; அது பயன்படுத்துவதற்குரியது. தேர்தலைப் பகிஷ்கரிப்பதனால் கற்பனை பண்ணமுடியாத கேடு ஏற்படும். 2005 ஆம் ஆண்டில் தேர்தலைத் தமிழர் பகிஷ்கரித்தனர். அதனை அவர்கள் விரும்பிச் செய்யவில்லை. வாக்களிப்பு வலுக்கட்டாயமாகத் தடுக்கப்பட்டது. அதன் விளைவுகள் உலகம் அறிந்தவை. அதனால் அவற்றை இங்கு விவரிக்கத் தேவையில்லை.

பின் நோக்கிப் பார்க்குமிடத்து இளைஞர் காங்கிரஸின் பகிஷ்கரிப்புக் கொள்கை ஓர் இமாலயத் தவறாகத் தோன்றும். டொனமூர் திட்டத்திற் சில முற்போக்கான அம்சங்கள் இருந்தன. அதன் மூலம் இலங்கைக்குக் கணிசமான அளவிற்குச் சுயாட்சி கிடைத்தது. அரசாங்க சபையின் அங்கத்தவர் எல்லோரும் இணைந்து நிர்வாக அதிகாரத்திற் பங்கு கொள்ளும் வாய்ப்பு அதனால் கிடைத்தது. பெரும்தோட்டங்களில் வாழ்ந்த சமூகத்திற்கு குடியுரிமையும் வாக்குரிமையும் கிடைத்தன. மாகாண சலைகளை அமைத்து அதிகாரங்களைப் பகிரவு செய்யலாம் என்று டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர்

பரிந்துரை செய்தனர். இலங்கைத் தமிழரைப் பொறுத்த வரையில் அது செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு போலாயிற்று.

கண்டிச்சிங்களவரின் பிரதிநிதிகள் டொனஸூர் ஆணைக் குழுவினர் முன் சாட்சியம் அளிக்கையில் மூன்று மாநிலங்களைக் கொண்ட ஒரு சமஸ்தி அரசியலமைப்பே இலங்கைக்குத் தேவை என்று விண்ணப்பம் செய்தனர். கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர், மலைநாட்டுச் சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர் ஆகியோருக்கெனக் குடித்தொகை அடிப்படையில் மாநிலங்களை வரையறை செய்தல் வேண்டும் என்பதே அவர்களின் வேண்டுகோள். இதன் தாரதம்மியங்களை உணர்ந்து தமிழர் கண்டிச் சிங்களவருடன் இணைந்திருப்பின் இலங்கை வரலாறு வேறு விதமான போக்கிலே சென்று இருக்கும். முற்போக்கு நோக்கமுடைய ஒரு இடதுசாரி அரசு அமைய வழிவகுத்து இருக்கும். கை நழுவிப்போன வாய்ப்புகள் பலவாகும். அது ஒரு தொடர் கதையாகும்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலத்தின் அபாரமான திறமைகள்

20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஓவது தசாப்பத்திலே கிடைத்த வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பழைய தலைமுறையினரும் புதிய தலைமுறையினரும் தவறிவிட்டனர். அதனால் அவர்கள் அரசியலிருந்தும் ஒதுங்கிவிட நேர்ந்தது. அந்த நிலை பொன்னம்பலத்திற்கு வாய்ப்பாகியது. அவர் ஆங்கிலமொழியிற் சொற்பொழிவு ஆற்றுவதில் உண்ணத்தான் ஆற்றல் கொண்டவர். அந்த வகையிலே, அந்நாட்களிலே கொல்வின் ஆர். டி சில்வா மட்டுமே அவருக்கு நிகரானவர். யாழிப்பாணக் கல்லூரியின் முதுபெரும் ஆசிரியரான ஜே.வி. செல்லையா முதலான இளைஞர் காங்கிரஸ்காரரும் பொன்னம்பலத்தினாற் கவரப்பட்டு அவர் பின் சென்றனர்.

பழைய தலைமுறையினரைப் போல, விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையிலே தான் சிறுபான்மை இனங்கள் அனைத்தினதும் நலன்களைக் காப்பாற்றலாம் என்று பொன்னம்பலம் கருதினார். 50;50 என்ற கோஷம் கிளம்பியது. இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் மோதாவும் அவரோடு அணி சேர்ந்தார். முஸ்லிம் தலைவர்கள் சிலரும் அவருக்குப் பக்கபலமானார்கள்.

அந்நாட்களில் இந்தியாவில் நடைமுறையிலிருந்த அரசியல் அமைப்பினை முன்மாதிரியாகக் கொண்டே தமது கோரிக்கையினை உருவாக்கினார். இந்திய மத்திய அரசாங்கத்துக்குச் சம்பல அடிப்படையிற் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

இந்திய துணைக்கண்டத்தின் குடித்தொகையில் 75வீதம் இந்துக்களாவர். ஆனாற் பிரதிநிதிகள் சபையில் 42வீதம் இந்துக்கள் மட்டுமே தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர். எனினும் பிரித்தானியர் வெவ்வேறான கொள்கைளை வெவ்வேறு நாடுகளிற் பின்பற்றினர். இலங்கையில் டொனமூர் ஆணைக் குழுவினரால் நிராகரிக்கப்பட்ட இன அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவ முறையினைப் புதிய ஆணைக்குழுவினர் மீளமைப்பது அசாத்தியமானது. ஒரு தலைவருக்கு வேண்டிய எல்லாத் தகைமைகளையும் பெற்றிருந்த பொழுதிலும் நடைமுறைச் சாத்தியமானதும் நியாயழுவர்வமானதும் பிரித்தானியராற் பரிசீலனை செய்யக்கூடியதுமான ஒரு திட்டத்தை முன்வைக்காதமை ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தின் பலவீனமாகும். முன்னைய தேர்தற் பகிஷ்கரிப்பினைக் கொண்டு சம்பல பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கை ஒரு கோஷமாகி முடிந்துவிட்டது. அதனை சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் நிராகரித்ததும் ஒரு மாற்றுத் திட்டமொன்றை பொன்னம்பலம் தலைமையிலான தமிழ்க் காங்கிரஸ்காரர்களினால் உருவாக்கமுடியவில்லை.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் தலைமையில் இலங்கையிலே தங்கள் அரசியல் நல உரிமைகள் பற்றிய காப்பீடுகள் எதனையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அவரின் ஆற்றல்களில் இலங்கைத் தமிழர் அமோகமான அபிமானம் கொண்டிருந்ததால் 50:50 என்ற கோரிக்கையானது நிராகரிக்கப் பட்டிருப்பினும் அவரது தலைமையிலான அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் சார்பிலே, 1947 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலிற் போட்டியிட டவர்களில் அநேகமானோர் வெற்றி பெற்றனர். ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் (யாழ்ப்பானம்), எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் (காங்கேசன்துறை), கு.வன்னியசிங்கம் (கோப்பாய்), கே.கனகரத்தினம் (வட்டுக்கோட்டை), இராமலிங்கம் (பருத்தித்துறை), வி.குமாரசுவாமி (சாவகச்சேரி), கே.சிவபாலன் (திருகோணமலை) என்போர் அதிகப்படியான பெரும்பான்மை வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றனர். இந்தத் தேர்தலிலே ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாகத் தமிழரின் தலைமைத்துவத்தைப் பெற்றிருந்த குமாரசுவாமி முதலியாரின் பரம்பரையினரின் அரசியற் பிரச்சனைம் ஒழிந்து விட்டது. ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பிலே போட்டியிட்ட

அமைச்சராகவிருந்த அருணாசலம் மகாதேவா யாழ்ப்பாணம் தொகுதியில் தோல்வியடைந்தார். ஐக்கியதேசியக் கட்சி வேட்பாளர்கள் எல்லோரும் தோல்வியடைந்தனர்.

இந்திலையிலே, சோல்பரி அரசியல் அமைப்பினை தமிழர் நிராகரித்து விட்டனர் என்ற தோரணையில் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் பிரித்தானியாவிலுள்ள குடியேற்ற நாட்டு அமைச்சருக்கு 1947 செப்ரெம்பர் 20ஆம் திகதியில் தந்தி ஒன்றை அனுப்பினார். அதில் மேல்வரும் வசனங்கள் அடங்கியிருந்தன.

“இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தை நிராகரித்து விட்டார்கள் என்பது தெளிவு. இலங்கையிலுள்ள சமூகங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சம உரிமையளிக்கும் சுதந்திர அரசியற்றிட்டமொன்றை அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கோருகிறது. இலங்கை மக்கள் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அரசியல் திட்டத்தை வகுப்பதற்கு அரசியல் நிர்ணயசபை ஒன்று வேண்டும்.

“இப்பொழுது இருப்பதைப் போன்ற சட்டசபை, மந்திரி சபையுடன் கூடிய ஒற்றையாட்சி அரசாங்கத்தைத் தமிழர் ஒருபொழுதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். தகுந்த மாற்றுமுறை இல்லாதபடியால் நாங்கள் தமிழ் மக்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை கோருகிறோம்.”

இதனால் டி.எஸ். சேனநாயக்க கொதிப்பதைந்தார். ஆயினும், அவர் அரசியல் தந்திரத்தில் பெரும்புலி என்பதைப் பிற்கால நிகழ்ச்சிகள் நிறுப்பித்துவிட்டன.

இந்திய வம்சாவளியினருக்கு டொனமூர் திட்டத்தின் மூலம் குடியிருமை, வாக்குரிமை என்பன கிடைத்தமையினை இடதுசாரிகள் தவிர்ந்த தென்னிலங்கைத் தலைவர்கள் மிகவும் வன்மையாக எதிர்த்தனர். பிரித்தானியர் நாட்டை விட்டுப்போன பின் சரிபார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலத்தின் தலைமையிலான தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியை பலவீனப் படுத்துவதற்கு தமிழர் இருவர் டி.எஸ். சேனநாயக்காவிற்குத் துணைபோனார்கள். அவர்கள் செல்லப்பா சுந்தரவிங்கம் (வவுனியா), சி.சிற்றம்பலம் (மன்னார்) ஆகியோர் இருவரும் சுயேச்சை வேட்பாளர்களாகத் தேர்தலில்

போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றவர்கள். தேர்தலில் சிற்றம்பலம் தமிழ்க்காங்கிரஸின் ஆதரவு பெற்றவர். இருவரும் அமைச்சர் பதவிகளைப் பெற்றனர். இந்தக் கதை ஒரு தொடர் கதை. தமிழரின் அபிலாணகளைப் பிரதிபலிக்கும் பெரும்பான்மை பிரதிநிதிகளை ஒரங்கட்டுவதற்கு அல்பிரெட் துரையப்பா, செல்லையா குமாரகுருயர் போன்றவர்களை முன்னிலைப் படுத்திய ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் (1970-1977) இவ்விதமாகவே பெரும்பான்மையான மக்கள் பிரதிநிதிகளையும் அவர்களின் கோரிக்கைகளையும் ஒரங்கட்டியது. இந்த நாடகம் இலங்கையின் ஜனநாயக தர்மத்தின் இலட்சணமாகும்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் இலண்டனுக்குச் சென்றிருந்த சமயத்திலே தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சியை பிளவுபடுத்துவதற்கு ஒரு திட்டம் உருவாக்கப் பட்டது. ஆயினும், அத்திட்டம் பலிக்கவில்லை. தமிழ்க்காங்கிரஸின் உபதலைவராக விளங்கிய எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்தினிடம் விஜயரத்தின் என்பவர் மூலம் டி.எஸ். சேனநாயக ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். அதிலே அரசாங்கம் அமைப்பதற்கு உதவுமாறு கேட்டிருந்தார். அந்த வலையில் செல்வநாயகம் அகப்படவில்லை. அவரும் அவரது நெருங்கிய சகாக்களும் தங்கள் தலைவருக்கும் கட்சிக்கும் விசுவாசமாகவிருந்தனர். இந்த முயற்சி தோல்வியடைந்த பின்பே சுந்தரவிங்கம், சிற்றம்பலம் ஆகியோரை டி.எஸ்.சேனநாயக்க தன்பக்கம் சேர்த்துவிட்டார். அவர்கள் இருவரும் புரிந்த தவறு இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றில் ஒரு மகத்தான தவறாகும்.

பிரஜாவுரிமைச் சட்டம்

1947ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் சௌமியழுர்த்தி தொண்டமான் உட்பட ஏழ பேர் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். 1952இல் இந்த எண்ணிக்கை குனியமாகியது. பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் தொடர்பான எமது தலைமுறையினையும் அதற்கு முந்திய தலைமுறையினையும் சேர்ந்த பலர் தவறான கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தனர். சி.சுந்தரவிங்கம் அதன் காரணமாகவே அமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலகினார் என்பது ஒன்று. ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அதற்குச் சாதகமாகவே வாக்களித்தார் என்பது மற்றொன்று. இவை இரண்டும் தவறானவை. செ.சுந்தரவிங்கம், சி.சிற்றம்பலம் ஆகிய இருவருமே அந்த மசோதாவிற்கு சாதகமாக வாக்களித்தனர்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் தலைமையிலான ஏழு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் அதை வன்மையாகக் கண்டித்தனர்.

பிரஜாவுமை பற்றிய அரசாங்கத்தின் மசோதாவை எதிர்த்து இலங்கை - இந்தியக் காங்கிரஸ், தமிழ்க்காங்கிரஸ், சமசமாஜக்கட்சி, வொல்ஷவிக் வெளினிலக் கட்சி ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்களும் சில கயேச்சை உறுப்பினர்களும் மசோதாவிற்கெதிராக வாக்களித்தனர்.

ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் உணர்ச்சி வசப்பட்டு நீண்ட உரையொன்றை நிகழ்த்தினார். “உங்கள் பாட்டனோ பூட்டனோ இலங்கையிலே பிறந்தா ரென்பதைப் பத்திரங்களுடன் அத்தாட்சிப்படுத்த முடியுமா?” என்ற டி.எஸ். சேனநாயக்காவை இனவாதி என்றும் பொன்னம்பலம் சாடினார். இந்தியத் தமிழ் மக்களுக்கு அநீதி விளைவிக்கும் இம்மசோதாவை நாம் ஏற்கமாட்டோம் எனக் கூறினார்.

பொன்னம்பலம் அமைச்சரானார்; தமிழ்க் காங்கிரஸ் பிளவுபட்டது

கயேச்சை வேட்பாளர்களாகப்போட்டியிட்டு, வெற்றிபெற்று பாராளுமன்றஞ் சென்ற சி. சந்தரவிங்கம், சி. சிற்றம்பலம் ஆகிய இருவரையும் அமைச்சரவையில் வைத்திருப்பதால் அரசாங்கம் தமிழரின் ஆதரவைப் பெற்றுவிட்டது என்று உரிமை பாராட்ட முடியாதென்ற யதார்த்தத்தை டி. எஸ். சேனநாயக்கா நன்கு உணர்ந்தார். எனவே அரசாங்கத் திற்கு மேலும் வலுக் சேர்ப்பதற்கும் சோல்பரி அரசியலமைப்பை இலங்கைத் தமிழரும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர் என்பதைப் பிரித்தானியருக்கும் பிற மேல் நாடுகளின் அரசுகளுக்கும் தெரிவிப்பதற்காகத் தமிழ்க் காங்கிரஸை அரசாங்கத்துடன் இணைப்பதற்கான பிரயத்தனங்களில் ஈடுபட்டார். அதற்கு அவர் ஒலிவர் குணதிலகவைப் பயன்படுத்தினார்.

ஒலிவர் குணதிலக அரசியல் தந்திரத்தில் மிகுந்த சாதுரியமுடையவர். அந்நாட்களில் அவருக்கு இணையானவர் எவரும் இல்லை என்று சொல்லலாம். அவர் ஜி. ஜியிடம் தாது போனார். எதிர்க்கட்சியில் இருந்து கொண்டு உங்களால் எதனையும் சாதிக்க முடியாது; அரசாங்கத்தோடு இணைந்துகொண்டால் தமிழர்களுக்கு நன்மை செய்யலாம் என்றார். அத்துடன் இரண்டு அமைச்சர் பதவிகளையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்; அதிலொன்று உடனடியாகவே வழங்கப்படும்; மற்றையது தான் இங்கிலாந்துக்கு உயர்ஸ்தானிகராகப் போனதும் கொடுக்கப்படும் என்றார்.

அரசாங்கம் விரித்த வலைக்குள் தமிழ்க்காங்கிரஸ் தலைவரும் அவரது கூட்டுரைகள் சிலரும் சிக்கிவிடக்கூடிய மனோபாவத்தைப் பெற்றார்கள்.

எவ்வாறாயினும் தனது கட்சியின் செயற்குழுவோடு ஆலோசித்த பின்பே முடிவெடுக்கப்படுமென்று பொன்னம்பலம் ஒவிவர் குணத்திலகவிடம் கூறிவிட்டார். கட்சியின் செயலாளராகிய டாக்டர் ஈ. எம். வி. நாகநாதன் 1948 ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் ஆரம்பத்தில் செயற்குழுக் கூட்டத்தைக் கூட்டினார். அரசாங்கத்திலே இணைந்து கொள்வதற்கான டி. எஸ். சேனநாயக்கவின் அமைப்பைப் பரிசீலனை செய்து ஒரு தீர்மானத்தை மேற்கொள்வதற்கென்றே கூட்டம் கூட்டப்பெற்றது. அமைச்சரவையிலே சேருமாறு வந்துள்ள அமைப்பினைத் தலைவர் விளக்கினார்.

சாவகச்சேரி பாரானுமன்ற உறுப்பினரான வி. குமாரசாமி மந்திரி சபையில் சேருவதே சிறந்ததென்று வாதாடினார். ஆனால் அதைக் கட்சியின் செயலாளரான நாகநாதன் கடுமையாக எதிர்த்தார். டி. எஸ். ஸெல் ஓர் இனவாதி என்று கூறிய நிங்கள் என்ன முகத்தோடு அவரின் மந்திரி சபையிற் சேரலாம் என்றும் சொன்னார். ஆனால் இக்காலத்திற் பொன்னம்பலம் மனம்மாறத் தொடங்கிவிட்டார்.

அவரின் தடுமாற்றம் பின்பு கட்சி பிளவடைவதற்கு ஏதுவாகியது. அரசாங்கம் வலு சேர்த்துக் கொண்டது. தமிழர் பலவீனமானார்கள். எதிர்க்கட்சியிலிருந்து உணர்ச்சிகரமாகப் பேசுமுடியுமே தவிர தமிழ் மக்களுக்கோ தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கோ எவ்வித நன்மையையும் செய்ய முடியாது என்று ஐ. ஐ. நாகநாதனுக்குப் பதிலளித்தார். அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்குமாறு கொழும்புவாழ் தமிழர்கள் வற்புறுத்துவதையும் அவர் கூட்டிக்காட்டினார்.

அரசாங்கத்திற் சேருவதைக் கட்சியின் துணைத்தலைவராகிய செல்வநாயகமும் கோப்பாய்த் தொகுதிப் பாரானுமன்ற உறுப்பினரான வன்னியசிங்கமும் எதிர்த்தனர். தமிழ் மக்களை மேலும் பலவீனப் படுத்துவதற்காகவே டி. எஸ். தமிழ்க் காங்கிரஸின் ஆதரவை நாடுவதாகச் சொன்னார்கள். டி. எஸ்ஸீன் வலையில் விழுந்துவிட வேண்டாம் என்றும் எச்சரித்தனர். நீண்ட விவாதத்தின் பின்பு ஒரு சமரசத் தீர்மானத்தைச் செயற்கும் ஒரு மனதாக நிறைவேற்றியது. அந்தக் தீர்மானத்தில் இரண்டு பிரதான அம்சங்கள் இருந்தன. ஒன்று தமிழரின் பிரதிநிதித்துவம் பற்றியது; மற்றையது பிரஜா உரிமைச் சட்டங்கள் தொடர்பானது. அத்தீர்மானம் மேல்வருமாறு அமைந்திருந்தது. “எமது இரண்டு அரசியற் கோரிக்கைகளும்

அதாவது, சிறுபான்மையினருக்குக் கூடிய பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கச் செய்தல், பிரஜாவுரிமை விடயத்தில் மலையகத் தமிழருக்கு நியாயம் வழங்குத்தக்க வகையில் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தில் திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்படல் ஆகிய கோரிக்கைகள், சேனாநாயக்கா அரசாங்கத்தால் ஏற்கப்படின் டி. என். பி. அரசாங்கத்திடம் கூட்டரசாங்கம் ஒன்றை அமைக்கத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் பாராஞ்சுமன்றக்கும் அனுமதிக்கும்.” இந்தக் தீர்மானத்தை ஒவிவருக்கு ஜி. ஜி அனுப்பி வைத்தார். பாராஞ்சுமன்றக் குழுத் தீர்மானத்துக்குத் தான் கட்டுப்பட்டிருப்பதாகவும் ஜி. ஜி சொன்னார். ஒவிவர், அத்திருத்தங்களைச் செய்வதில் கஷ்டம் எதுவும் இருக்காது என்று சொன்னார்.

முதலில் சேருங்கள்; அப்போது நீங்கள் விரும்பும் திருத்தங்களைச் செய்வது இலகுவாகிவிடும் என்றார். ஒவிவர் சொன்னதை ஜி. ஜி. ஏற்றுக்கொண்டார். அரசாங்கத்திலே சேருவதற்கு இணங்கிவிட்டார்.

இந்தக் கட்டத்தில் ஜி. ஜி. யினுடைய தீர்மானத்தைப் பற்றி கவனிக்க வேண்டிய விடயங்கள் உள்ளன.

அவற்றிலொன்று தமிழ்க்காங்கிரஸின் தீர்மானத்தின் ஈரம்சங்களையும் ஒப்புக் கொள்வதாகவோ நிறைவேற்றுவதாகவோ அரசாங்கம் உத்தரவாதம் அளிக்கவில்லை. டி.எஸ். திரைமறைவிருந்து செயற்பட்டார். ஒவிவர் சொன்னவற்றை ஏன் பொன்னம்பலம் அரசாங்கத்தின் உறுதிமொழியாகக் கருதினார்? ஓர் உடன்படிக்கையை எட்டுமிடத்து அதற்கு ஒப்பந்தமொன்றை எழுதித் தகுந்த சாட்சிகளின் முன்னிலையிற் கையொப்பமிட்டு பிரதிகளை இருசாராரும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது சாதாரணமான சட்டத்தரணி எவருக்கும் தெரிந்த விடயமாகும்.

தனது நா வன்மையினால் நீதிமன்றங்களில் நீதிவான்களையும் நிலைதளரச் செய்து, சாட்சியங்களைத் தடுமாறவைத்துப் பெரும் புகழ்பெற்ற சட்டமேதயாக வலம்வந்த ஒருவர் ஏன் இந்தச் சாதாரண விடயத்தைப் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை - என்பது புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒன்றாகும். அது விதியின் சதியா?

தமிழர் தரப்பை அரசாங்கம் இலகுவாகப் பிரித்துவிட்டது. பலவீனப்படுத்திவிட்டது. இழப்புகளும் ஈடுசெய்ய முடியாதனவாகி விட்டன. தமிழரை வழிநடத்துவதற்கு ஒரு புதிய தலைமை தேவைப்பட்டது. எஸ். ஜே. வியின் மரணச்சடங்கிலே, தெல்லிப்பழைத் தேவாலயத்திலே இரங்கலுரை ஆற்றிய அமெரிக்க மினன் ஆயர் ச. குலேந்திரம் கண்கலங்கிய கோவத்தில், நாத்தடுமாறிய நிலையில் மேல்வருமாறு சொன்னார். “இலங்கை அரசியலில்

தலைமையிழந்து வழியற்றுப் போன தமிழன்தை ஒருமைப்படுத்தி, வழிநடத்துவதற்கென்றுவந்த தேவதூதர்' என்று அவருக்கு புகழாரம் கூட்டினார். வட இலங்கையிலே சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்களில் ஒழுக்க சீலங்களிலும் அறிவியல் ஞானத்திலும் முதன்மையானவர் ஆயர் குலேந்திரன். அரசியல் சிந்தனைகளைப் பொறுத்தவரை கிறிஸ்தவர், சைவர் என்ற பேதங்கள் கடந்த நிலையிலே சிந்திக்கவல்ல ஒரு சமயஞானி அவர் என்பதை சிலகாலம் அவரோடு நெருங்கிப் பழகியதால் எம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது.

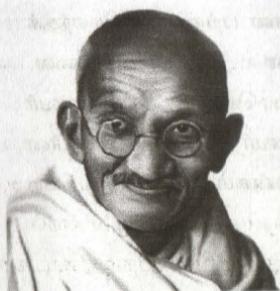
புதிய தலைவரின் தோற்றம்

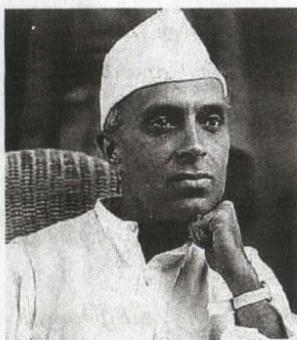
அரசியல்வாதியாக வேண்டும் என்ற எண்ணைம் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகத்திடம் அவரது இளமைக் காலத்தில் இருக்கவில்லை. ஒரு தலைசிறந்த, மாதாந்தம் ரூபா 10, 000 வருமானம் கிடைக்கின்ற வழக்கறிஞராக இருந்த காலத்தில் உயர்நீதிமன்ற நீதியரசராக வேண்டும் என்பதே அவரின் விருப்பமாக இருந்தது. அதனை விதி தடுத்துவிட்டது. வழக்கறிஞர்களின் கடமைகளைப்பற்றி அவர் ஓர் அழுத்தமான கருத்தினைக் கொண்டிருந்தார். "நீதி வழங்குவதே நீதி மன்றங்களின் பொறுப்பு. நீதிமன்றங்கள் அவற்றின் பொறுப்பினை நிறைவேற்றுவதற்கு வழக்கறிஞர்கள் பக்கபலமாக இருக்க வேண்டியவர்கள்." என்பதே அந்தக் கருத்து. பணத்துக்காக மட்டும் அவர் வழக்குப் பேசுவதில்லை; பொய் வழக்குகளைப் பேசுவதற்கு ஒப்புக் கொள்வதும் இல்லை. அரசியலில் பிரவேசித்த பொழுது, நீதி பற்றிய தனது சிந்தனையினை அரசியலிற் புகுத்தினார். நீதி பல பாகங்களையுடையது. ஒரு ஐனநாயக அரசியலே நீதி எல்லாவற்றிலும் மேலானது. அது அரசியலில், மக்களின் இறைமை, உரிமையில் எல்லோரும் பங்கு கொள்ளுதல், மனித உரிமைகள், தனிமனித சுதந்திரங்கள், சமுதாய உரிமைகள் என்பவற்றை எல்லாம் அடிப்படையாகக் கொண்டது. செல்வநாயகம் தனது நீண்டகால அரசியல் வாழ்க்கையில் இந்தக் கருத்துக்களின் மேலான பற்றறுதியை எந்தக் காலத்திலும் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. அவற்றை விலை பேசுவும் இல்லை. அவர் ஒரு தூய்மையான ஐனநாயகவாதியாக என்றும் செயற்பட்டார். அவர் அரசியலிற் பிரவேசிப்பதற்கு காரணமாயிருந்தவர் வழக்கறிஞரான சிவகுப்பிரமணியம். கோப்பாய்த் தொகுதியின் முன்னாள் பாராஞ்மன்ற உறுப்பினர் கதிரவேற்பிள்ளையின் தகப்பனார்.

செல்வநாயகத்தைப் பெரியவர் என்றும் தந்தை என்றும் பாச உணர்வோடு இலங்கையிலுள்ள தமிழர் உணர்ச்சிபூர்வமாகக் குறிப்பிடுவது வழுமையாகியது. அது பருத்தித்துறையிலிருந்து பாணமை வரை பரந்து காணப்பட்டது. அவரைப் போன்று வேறெந்தத் தலைவரும் இந்தச் சிறப்பினைப் பெறவில்லை.

இராமநாதன், அருணாசலம், பேரின்பநாயகம் ஆகியோரின் கல்விப் புல மையும், அவர்களதும் ஐ.ஐ.யினதும் நாவங்மையும் அவரிடம் காணப்பட வில்லை. அவரது உடல் நிலையும் சற்றுப் பலவீனமானது. ஆயினும் அவரின் ஆளுமை வேறு. பண்புகளை, மற்றவர்களிடம் மிகுந்த அளவிற் காணப்படாத பண்புகளை அவர் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பண்புகள் கிறிஸ்தவ சமய போதனைகளின் அறவழிப்பட்ட அம்சங்களையும் காந்தீயத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவை பொதுமக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அந்நாட்களில் இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் இந்திய காங்கிரஸ் தலைமையிலான சுதந்திரப் போராட்டத்திலும் மகாத்மா மீதும் பேரபிமானங் கொண்டிருந்தனர். அந்த உணர்வுகள் எஸ்.ஜே. வியிடம் பெரிதும் காணப்பட்டன. பேரின்பநாயகத்திடமும் அவை காணப்பட்டன. மகாத்மா காந்தியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்று மொழிவழி மாநிலம், சுதந்திர இந்தியா மொழி வழி மாநிலங்களின் ஒன்றியமாக அமையும் என்பது மகாத்மா காந்தியின் தலைமையிலான இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் கொள்கைப் பிரகடனம். இளைஞர் காங்கிரஸ் அதனைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டது. செல்வநாயகம் அதனை இலங்கைத் தமிழருக்கு வேண்டிய அரசியற் காப்பீடாகக் கொண்டார். அந்த அடிப்படையிலும் ஐ.ஐ.பொன்னம்பலம் குடியேற்ற நாட்டு அமைச்சருக்கு அனுப்பிய தந்தியிற் குறிப்பிட்ட சுயநிரணய உரிமைக் கோட்பாட்டைப் பற்றுக்கோடாவங் கொண்டு இலங்கைத் தமிழரை வழிநடத்த முற்பட்டார். அந்தக் கதையை சொல்வதற்கு முன்பு 1947ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலுக்கு முன் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவத்தைப் குறிப்பிடுவது அவசியமாகின்றது.

இந்தியாவின் சுதந்திர தினத்தைத் தமிழர்கள் மிகுந்த உணர்ச்சியோடு கொண்டாடனார்கள். அது வீடுகளிலும் பொது நிலையங்களிலும் உணவுச்சாலைகளிலும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தலைவர்களின் வண்ணப்படங்கள் சுவர்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த காலம். மகாத்மா காந்தி,

மோதிலால் நேரு, ஜவஹரலால் நேரு, சுபாஷ் சந்திரபோஸ், ராஜாஜி ஆகியோரின் படங்கள் எங்கும் காணப்பட்டன. 1970ஆம் ஆண்டு வரையும் சிலவிடங்களில் அதற்குப் பின்பும் அவை காணப்பட்டன. இத்தகைய மனோபாவங்கொண்ட மக்களிடையே, மகாத்மா மீதும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் செயற்பாடு களின்மீதும் ஈடுபாடும் அபிமானமுங் கொண்ட திரு. செல்வநாயகம் ஆதரவையும் மதிப்பையும் பெற்றுக்கொண்டமையில் வியப்பேதுமில்லை. அவர் கதர் அணியவில்லை. அதற்கான தேவையும் அவருக்கு ஏற்படவில்லை. சொந்த வாழ்க்கையினையும் சமூக உறவுகளையும் அரசியலையும் வழிநடத்தக் கூடிய சாதனமாக அவர் காந்தியத்தை நோக்கினார்.

இந்திய சுதந்திர தினத்தை, அமெரிக்க மிஷனின் முதன்மை நிறுவனமான யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடினார்கள். அழைப்பின் பேரிலே தமிழ்க் காங்கிரஸின் பிரதிநிதியாகச் சென்று எஸ். ஜே.வி. பங்குபற்றினார். அது தேர்தல் பிரசாரம் சூடுபிடித்திருந்த காலம். ஆனால், அங்கு அவர் தேர்தல் தொடர்பாக ஒரு வார்த்தை தன்னுஞ் சொல்ல வில்லை. மகாத்மா காந்தியின் குணநலன்களைப் பற்றியும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பற்றியுமே அவர் பேசினார். இதனைக் குறிப்பிடுமிடத்து கம்பர் ஓரிடத்திலே சொல்லுகின்ற 'சிறியன சிந்தியா தான்' என்ற தொடர் பற்றிய சிந்தனை வருகின்றது.

தமிழர் அரசியலில் வரலாற்று உணர்வுகளை ஏற்படுத்திய தலைவர்

விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான எஸ்.ஜே.வி. வரலாற்றில் ஈடுபாடு கொண்டார். அதனைப் பரிசீலனைக்காக அவர் படிக்கவில்லை. பாடநூல்கள் மூலமும் படிக்கவில்லை. வரலாற்று மூலங்களைப் படித்தார். இலங்கையில் தமிழர்கள் எவ்வாறும் எங்கெங்கும் வாழ்ந்தனர், இலங்கை வரலாற்றில் எத்தகைய பங்கினைப் பெற்றிருந்தனர் என்பனவற்றை புரிந்துகொள்ளும் நோக்கத்தோடு அவர் வரலாற்றைக் கற்றார். ஒல்லாந்த நிர்வாக அதிகாரிகளும் பிரித்தானியரின் ஆட்சியின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த நிர்வாக அதிகாரிகளும் எழுதிய ஆவணங்களை ஆர்வத்தோடு படித்தார். இலங்கையிலே தமிழருக்கு ஒரு தனியான நீண்டகால

வரலாறு உண்டென்பதை உணர்ந்தார். தான் அறிந்தவற்றை மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்தார். இலங்கைத் தமிழர், கல்லூரிகள் மூலமாகவோ இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துப் போதனை வழியாகவோ தங்கள் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இவர் சொன்ன சுருக்கமான வசனங்கள் வழியாகவே அவர்களால் அதை உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. தமிழர் வரலாறு பற்றி அவர் மேல் வருமாறு சொன்னார்.

“வரலாற்று ரதியாக பார்க்கும் போது சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் வெவ்வேறு தேசிய இனங்களாக வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்தனர். சிங்கள அரசர்கள் தமிழ்ப் பிரதேசங்களை ஆண்ட சிறு காலப் பிரிவுகளும் உண்டு.அதைப் போன்றே சிங்களப் பிரதேசங்கள் மீது தமிழர் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காலப் பகுதிகளும் உண்டு.

“அடிப்படையில் இரண்டு சமூகத்தினரும் வெவ்வேறு தேசிய இனங்களாகவே வாழ்ந்தனர்.”

“போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் இரண்டு இனங்களினதும் தனித்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இரண்டு பிரதேசங்களையும் வெவ்வேறாகவே நிர்வகித்தனர். பிரிட்டிஷ் காரர்தான் இலங்கை முழுவதற்கும் ஒரே நிர்வாகத்தை அமைத்தனர்”

இந்த கருத்து புத்தளம் யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு முதலான இடங்களிற் கிடைத்த தொல்பொருட் சின்னங்கள் மூலமாக மேலும் அழுத்தம் பெறுகின்றது. இலங்கையிலே தமிழர் சுயாட்சி அமைப்புக்களை நெடுங்காலம் கொண்டிருந்தவர்கள். எனவே வரலாற்று ரதியாகவும் இயற்கை நீதி முறைப்படியும் சுயாட்சி, சுயநிர்ணய உரிமை என்பவற்றுக்கு உரிமை கொண்டவர்கள் என்பதை அவர் தனது அரசியற் கொள்கைப் பிரகடனத்திற்கு அடிப்படையாகக் கொண்டார். அதனால் அதுவரை காலமும் முன்வைக்கப்பட்ட இன விகிதாசார அடிப்படையிலான சிந்தனைகளை அடிதலையாக மாற்றிவிட்டார்.

இலங்கைத் தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்பது வரலாறு. ஆயினும் அவர்களிடையே அந்த உணர்ச்சி இருக்கவில்லை. இவர் மூலமாக அவர்கள் இதனை உணர்ந்து கொண்டனர். அந்த உணர்ச்சி திரு.செல்வநாயகம் தமிழர்களிடம் விட்டுச் சென்ற முதுசொம் ஆகிவிட்டது. அதனை விலைகொடுப்பதற்கு எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்கள் முன்வரமாட்டார்கள் என்பது உறுதியாகிவிட்டது.

தமிழர் கயாட்சி உரிமை பெறுவதற்கு தகுதியானவர்கள் என்பதை மேலும் வலியுறுத்துவதற்கு சர்வதேச அரசியல் நெறிமுறைகளையும் தேசிய இனங்கள் சிலவற்றின் போராட்டங்களின் விளைவுகளால் ஏற்பட்ட அறிவியல் அனுபவங்களையும் அவர் பயன்படுத்தினார். ஜாரிஷ் மக்கள் இங்கிலாந்தின் ஆதிபத்தியத்திற்கு எதிராக நடத்திய போராட்டங்களும் அவர்கள் கையாண்ட வழிமுறைகளும் அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

ஜாரிஷ் நாட்டு மக்கள் ஒரே தலைமையில் ஒன்று சேர்ந்து போராட்டினார்கள். அவர்களைப் போலச் செல்வநாயகமும் இலங்கைத் தமிழரை முதன் முதலாக ஒன்று சேர்த்துப் பாராளுமன்றத்திலும் வெளியிலும் போராட்டங்களை நடத்தினார். ஒரு நெடுங்காலப் பயணத்திற்கு ஏற்படக் கூடிய இடர்களைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டிய பாதையிலே செல்வதற்குத் தனது சமூகத்தை அவர் வழிப்படுத்தினார்.

பிரெஞ்சுக் புரட்சிக் காலம் முதலாக இறைமையானது அரசுக்கன்றி மக்களுக்கே உரிமையானது என்ற கருத்து வலுப்பெற்று உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இரு தேசிய இனங்கள் வாழுகின்ற நாடெடான்றில் இறைமையைப் பொறுத்தவரையில் அதில் அவை இரண்டிற்கும் பங்குண்டு. ஆனால் இலங்கையில் பிரித்தானியர் உருவாக்கிக் கொடுத்த ஒற்றையாட்சி முறை, அளவிலே பெரியதும் குடித்தொகையில் மிகப் பெரியதுமான சமூகம் இறைமையைத் தனது ஏகபோக உடமையாக்கிக் கொள்ள ஏதுவாகியது. இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ள இன முரண்பாடுகளுக்கெல்லாம் ஒற்றையாட்சி முறையே அடிப்படைக் காரணம் என்பது நிருபணமாகிவிட்டது. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட கால இலங்கை வரலாற்றைக் கற்றறிந்த பாடமும் அதுவேயாகும்.

சோல்பரி அரசியல் அமைப்பினால் தமிழருக்கு ஏற்படப் போகும் கேடுகளைத் தந்தை தீர்க்க தரிசனமாக மேல்வருமாறு சொன்னார்.

“பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர் இலங்கையை விட்டுப் போகப்போகிறார்கள். அரசு அதிகாரம் பெரும்பான்மைக் சிங்கள இனத்தினருக்கு மாறுவதற்கு சோல்பரி அறிக்கை வழி வகுக்கின்றது.

இதனால் அதிகம் பாதிக்கப்படப் போகிறவர்கள் தமிழர்கள் தான். எனவே அரசு அதிகாரத்தில் தமிழ் மக்களுக்குப் பங்கு வேண்டும். சோல்பரி அறிக்கை தமிழருக்கு உரிய பங்கை வழங்கத் தவறிவிட்டது.

தமிழர்களைச் சிங்களவர்களின் தயவில் விட்டு விட்டது. சிங்களத் தலைவர்களை நம்பலாம் என்கிறார்கள் மகாதேவாவும் நடேசனும் சேர்

வைத்தியலிங்கமும் துரைசாமியும் தியாகராசாவும். ஓர் இனம் மற்ற இனத்தின் நல்லெண்ணத்தில் தங்கியிருக்க முடியாது. அது ஆபத்தானது. அது பேராபத்தாகி விட்டதே..”

புதிய கட்சியின் உதயம்

ஜி. ஜி. பொன்னம்பலமும் வட்டுக்கோட்டைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் க. கனகரத்தினம், பருத்தித்துறை பா. உ. சி. இராமவிங்கம், சாவகச்சேரி பா. உ. வி. குமாரசாமி ஆகியோர் அரசாங்கத்துடன் இணைந்து விட்டனர்.

கட்சியின் பொதுச் செயலாளரான டாக்டர் ச. எம். வி. நாகநாதன், உபதலை வரான எஸ். ஜே. வி, கோப்பாய்த் தொகுதி பா. உ. கு. வன்னியசிங்கம், திருகோணமலைப் பா. உ. சி. சிவபாலன் ஆகியோர் அரசாங்கத்தில் சேர வில்லை.

ஜி. ஜி. அமைச்சரவையில் 1948 டிசெம்பர் மாதம் பிற்பகுதியிற் சேர்ந்தார். அவருக்குக் கைத்தொழில், கைத்தொழில் அபிவிருத்தி, மீன்பிடித் தொழில் ஆகிய துறைகளுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் பதவி கிடைத்தது. கே. கனக ரத்தினம் துணைக் கல்வி அமைச்சர் என்றும் பதவியைப் பெற்றார்.

அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் ஜி. ஜி. குழு என்றும் செல்வநாயகம் குழு என்றும் இரண்டாகப் பிரிந்தது. இரண்டு குழுக்களும் வெவ்வேறு செயற் குழுக் கூட்டங்களை நடத்தின. இரண்டு பிரிவினரும் வெவ்வேறு பொதுக் கூட்டங்களையும் நடத்தினர். 1949 ஜூவரி இரண்டாம் வாரத்தில் செல்வநாயகம் குழுவினர் அவரின் வீட்டிலே கூடினார்கள். அந்தக் கூட்டம் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அக்கூட்டத்திலே தமிழ் மக்களுக்கான அரசியல் திட்டமொன்றை செல்வநாயகம் சமர்ப்பித்தார். அப்பொழுது அவர் மேல் வருமாறு சொன்னார்.

“எமது கட்சியான அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தை எதிர்த்து வருகிறது. 1947 தேர்தலில் பெரும்பாலான தமிழ் மக்கள் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தை எதிர்ப்பதற்கான ஆணையை எமக்கு வழங்கி யுள்ளனர். அந்த ஆணையை மீறி மக்கள் நிராகரித்த அதே சோல்பரி அமைப்பை இயங்கச் செய்வதற்கு எமக்கு எவ்வித அதிகாரமும் இல்லை. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தைத் தொடர்ந்து எதிர்ப்பதே நாம் செய்ய வேண்டிய பணி. எமது கடமையும் அதுவே..”

“சோல்பரி திட்டத்தைத் தொடர்ந்து எதிர்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அதற்கு என்ன மாற்று என்பதையும் நாம் சிந்திக்க வேண்டும். பல நாடுகளின் அமைப்

புகளை நாங்கள் படித்தோம். ஓரின மக்கள் வாழும் நாடுகளுக்கு ஒற்றையாட்சி பொருத்தமானது. ஆனால், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இனங்கள் வாழும் நாடுகளுக்கு அது பொருந்தாது. அதிக சனத்தொகையுள்ள இனம் தனது மக்கள் தொகையை வைத்துக் குறைந்த சனத்தொகையுள்ள இனத்தை அல்லது இனங்களை அடக்கி ஆள்வதற்கே உதவும்.”

“இலங்கையிற் பிரதானமாக இரண்டு இன மக்கள் வாழ்கிறார்கள். சிங்களவர் பெரும்பான்மை இனத்தவர். இலங்கையின் சனத்தொகையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினருக்கு மேற்பட்டோர் சிங்களவர். மற்ற இனம் தமிழினம். அவர்களின் சனத்தொகை மூன்றில் ஒரு பங்கிலும் குறைவானது. எனவே ஒற்றையாட்சி முறை சிங்களவர் தமது சனத்தொகைப் பலத்தை உபயோகித்துத் தமிழ் இனத்தை அடக்கி ஆள்வதற்கு வசதியளிக்கும். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இனங்கள் வாழும் நாடுகளில் ஒவ்வொரு இனமும் தாம் பெரும்பான்மையாக வாழும் இடங்களில் தம்மைத் தாமே ஆட்சி புரிய அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். ஆனால், அவ்வரசுகள் சுதந்திரத் தனியரசுகளாக இயங்குவதில்லை. அத்தகைய அரசுகள் ‘சமஸ்தி’ அமைப்பாக இயங்குகின்றன.”

சமஸ்தி முறை அரசியலமைப்பின் தேவையை விளக்கும் முதலாவது கூட்டம் வரலாற்றுச் சிறப்புடைய மாவிட்டபுரம் கந்தசவாமி கோயிலில் நடை பெற்றது. ஆலயத்தின் பிரதம குருவான துரைசாமிக் குருக்கள், செல்வநாயகத் திற்கு ஆசீர்வாதம் வழங்கி கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

இங்கே குறிப்பிட வேண்டிய முக்கியமான விடயமொன்று உண்டு. அது யாழ்ப்பாணச் சைவரின் பழம்பதியான மாவட்டபுரம் கந்தசவாமி கோயிலின் தலைமைக் குருவான வேதாகம பண்டிதனான துரைசாமிக் குருக்கள், கிறிஸ்த வரான செல்வநாயகத்தைத் தமிழரின் புதிய தலைவராக வேண்டுமென்று ஆசீர்வாதம் வழங்கியமையாகும். யாழ்ப்பாணத்துச் சைவ குருமாரிலே துரை சாமிக் குருக்கள் மிகுந்த மதிப்புப் பெற்றவர்; செல்வாக்குடையவர். அவர் சமுதாயம் பற்றிய விடயங்களில் நீதியே சமய வேதங்களைக் காட்டிலும் மேலானது என்று கருதியமை இங்கு கவனித்தற்குரியதாகும். அதுவே வேதங்களிலும் தர்ம சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்படுவது. செல்வநாயகத்தின் தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்திலே தமிழ்க் காங்கிரஸின் கோட்பாடுகளையும் அவை கட்சியின் ஒரு சாராரால் ஒரங்கட்டப்பட்டன என்பதையும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு, தனக்கே உரிய கொச்சைத் தமிழ்ப் பாணியில் நாகநாதன்

விளக்கினார். அதன் பின் வன்னியசிங்கம் சமஷ்டி அரசியலமைப்பின் இயல்பு களை விளக்கினார். இரண்டாவது கூட்டம் ஆவரங்காலில் நடைபெற்றது. அது பெரும் அமளிதுமளியில் முடிந்தது. அதற்கான காரணம் அரசாங்க அதிகாரி ஒருவர் குண்டர்களை அழைத்துச் சென்று கூட்டத்தைக் குழப்ப முயன்றமையாகும்.

பின்பு நடந்த கூட்டங்கள் பலவற்றிலே மாற்றுக் கட்சியினர் காடையர் களைக் கொண்டு வந்து கூட்டங்களைக் குழப்பினார்கள். பாம்புகளைக் கொண்டு வந்து கூட்டத்தவரிடையில் விடுவதும் கல்லெறிவதும் பொறி மேடை அமைப்பதும் வழக்கமாகவிருந்தது. செல்வநாயகம் பிரிவினர் இந்திய வம்சாவளித் தமிழருக்கு நியாயழூர்வமான உரிமைகளை வழங்க வேண்டுமென்று இடையறாது வலியுறுத்தியதால் சொமியமூர்த்தி தொண்டமான், இராஜலிங்கம் போன்ற மலையகத் தமிழர் தலைவர்கள் செல்வநாயகம் பிரிவினர் நடத்திய கூட்டங்களுக்குப் போவதுண்டு. ஒருமுறை மாற்றுக் கட்சிக் குண்டர்கள் அவர்களையுந் தாக்கினார்கள்.

பாராளுமன்றத்தில் பிரஜா உரிமைச் சட்டம் விவாதிக்கப்பட்ட சமயத்திலும் அதற்குப் பின்பு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழ் மாநாடொன்றிலும் செல்வநாயகம் சொன்ன கருத்துகள் தீர்க்க தரிசனமாகி விட்டன. பாராளுமன் றத்தில் அவர் சொன்னவை மேல் வருவனவாகும்.

“இன்று இந்தியத் தமிழ் மக்களுக்கு அந்தி இழைக்கப்படுகிறது. நாளை மொழிப் பிரச்சினை வரும் போது இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கும் இதே கதி நேரிடும். எனவே, இன்றே நாமெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இவ் அந்தியை எதிர்க்க வேண்டும். (பாராளுமன்ற விவகாரங்கள் 10 - 12 - 1948)’’.

இது பாராளுமன்றத்திலுள்ள எல்லாத் தரப்பினருக்கும் விடுக்கப்பட்ட வேண்டுகோள். தமிழ் மக்களுக்குரிய வேண்டுகோளாகவும் அமைந்தது. அந்தக் காலத்தில் ஆண்டுதோறும் யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ் மாநாடுகள் நடைபெறுவது வழமை. இலங்கையிலுள்ள தமிழ் மொழிப் புலமையாளரும் தமிழ் நாட்டு வித்தகர்களும் அவற்றிலே பேச்சாளராகக் கலந்து கொள்வர். தமிழ் மாநாடொன்றிலே அவர் சொன்னார் :

‘தமிழ் மொழி அழிக்கப்படும் ஆபத்துத் தோன்றியுள்ளது. சிங்களத்தை இந்நாட்டின் உத்தியோக மொழியாக்குவதற்கும் தமிழ் மொழியை வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்குள் மட்டுப்படுத்திப் பிரதேச மொழியாகத் தரம் குறைப்பதற்கும் சிங்களத் தலைவர்கள் குழ்ச்சி செய்கின்றனர்.’’

பெரியவர் பின்னுக்கு நடந்தவற்றை முன் கூட்டியே சொன்னார். யதார்த்தங்களை அந்நாட்களில் ஈழ கேசரி முதலான ஊடகங்களும் கல்விமான்களும் சில ஆண்டுகள் கடந்த பின், நாடு முழுவதிலும் சிங்களத்தை அரசு கரும மொழி யாக்கும் சட்டத்தை, 1956 இலே பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றியது.

இது தொடர்பாகத் தமிழர் சமுதாயம் வியப்பில் ஆழ்ந்து விட்டது. நீண்ட காலத் துயிலிலிருந்து, கிடைத்த அனுபவத்தின் மூலம் விழிப்புற்றது.

எஸ். ஜே. வியின் அரசியல் முன்னைய தலைவர்களின் அனுகுமுறையிலிருந்தும் வேறுபட்டது. முன்னைய தலைவர்கள் அதிகமாக யாழ்ப்பாணத்தை மையப்படுத்தி, அங்கு தான் அதிகமான கூட்டங்களை நடத்தி அரசியலை நடத்தினார்கள்.

ஆனால் எஸ். ஜே. வி. வடக்கு, கிழக்கு என்ற பேதமின்றி இலங்கைத் தமிழர் என்ற கோட்பாட்டிற்கு விடிவும் வலுவுங் கொடுக்கும் வகையில் அரசியலை நடத்தத் தொடங்கினார். தமிழருக்கு கட்சியை உருவாக்குவதற்கு முன்பே அதனை ஆரம்பித்து விட்டார். “வட மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் அச்சப்படுவதற்கு அதிகமொன்றும் இப்போதைக்கில்லை. ஆனால் கிழக்கு மாகாணத்திலே தமிழர் நானுக்கு நாள் பலவீனமடைகின்றனர். எனவே, கிழக்கு மாகாணத் தமிழரின் நலவுரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு எங்கள் கட்சி முதன்மை அளிக்கும்” என்று அவரை அவரது கொழும்பு வீட்டிலே சந்தித்த பொழுது எம்மிடம் அவர் கூறியது எம் மனதில் நீங்காத நினைவாக இருக்கின்றது.

இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றிலே திருகோணமலைத் தமிழருக்குத் தனியான சிறப்புண்டு என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். அதனாலே தான் தமிழ் மாநிலத் தின் தலைநகராகத் திருகோணமலை அமைய வேண்டும் என்று அவர் கருதினார். இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கை மூலம் 1987 இல் இது சாத்திய மாயிற்று. அந்த நிலையை எவ்வாறு பறிகொடுத்தோம் என்பதை சற்று எண்ணிப் பார்ப்பது பிரயோசனமாயிருக்கும்.

தனது கொள்கைகளைக் கிழக்கு மாகாணத்தவருக்கும் விளக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினார். 1949 அக்டோபர் எட்டாம் திகதியன்று திருகோணமலையிலே, சக்தி நிலைய ஆதரவிற் செல்வநாயகம் பொதுக் கூட்டமொன்றை நடத்தினார். என். ஆர். இராஜவரோதயம், இராமநாதன், விஜயநாதன் ஆகியோர் எஸ். ஜே. வி. பிரிவிற் சேர்ந்தனர். நவம்பர் மாதத்தில் மட்டக்களப்பிற் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. ஆ. பி. கதிர்காமர் தலைமை வகித்தார். தமிழமுத்து, சாகுல் ஹமீது, செல்லையா இராசதுரை, சித்தாண்டி

நாகலிங்கம், ஆசிரியர் சிவஞானம், கனகசபை ஆகியோர் பங்குபற்றினார்கள். இவ்வண்ணமாக இலங்கைத் தமிழர்கள் சுயாட்சி மாநிலம் என்பதைக் குறிக் கோளாகக் கொண்டு ஒரு நீண்ட காலப் பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கான மனோநிலையை அடைவதற்கு அத்திவாரம் இடப்பட்டது. இலங்கைத் தமிழரின் கூட்டாட்சியான சமஷ்டிக் கோரிக்கை நீதியானது, நியாயபூர்வமா னது என்பதைக் காலப்போக்கிலே புதியவொரு தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஆளுங் கட்சித் தரப்பினரின் தலைவர்களும் உலகமும் ஒப்புக் கொள்ளும் நிலை இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் அதற்கு முந்திய தசாப்தத்திலும் ஏற்பட்டது. அது கைக்கெட்டியும் வாய்க்கெட்டாது போன்றை ஒரு பெருங் கதை. அந்தப் பரிதாபமான கதையை இங்கு விவரிப்பதற்கு இடமில்லை. தமிழர்கள் தங்கள் சுதந்திரங்கள் அனைத்தையும் பறிகொடுத்த நிலையில் எல்லோரும் மௌனமாகி விட்டனர். ஊடகங்களும் நிசப்தமாகி விட்டன.

தமிழரசுக் கட்சியின் ஆரம்பக் கூட்டம், கொள்கைப் பிரகடனம்

தமிழரசுக் கட்சியின் முதலாவது கூட்டம் மருதானையில் 1949 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. பெருமளவிலான மக்கள் அதிலே பங்கு கொண்டனர். டாக்டர் திருவிளங்கம் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். தமிழ் காங்கிரஸ் இரண்டு பிரிவுகளாக இயங்கும் நிலையினை மாற்றி, ஒரு புதிய கட்சியை உருவாக்கி, அதன் மூலம் புதிய கொள்கைத் திட்டமொன்றை மக்களிடையே முன் வைக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். கூட்டத்தின் தலைவராகச் செல்வநாயகம் ஒருமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

புதிதாக ஏற்பட்டுள்ள சூழ்நிலையில் இலங்கையில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் அடைந்து விட்ட பரிதாப நிலையினையும் அவர்கள் அதனின்றும் விடுதலை பெறுவதற்காக ஒரு சுயாட்சி அதிகாரங் கொண்ட தமிழரசை நிறுவுவது இன்றியமையாத தேவை என்பதையும் விளக்கினார். “இதுதான் ஒரேயொரு வழி. வேறு எந்தவிதமான பரிகாரமும் இல்லை என்பது நன்கு விளங்கும்” என்றார்.

அவர் தனது நீண்ட உரையிலே மேலும் மூன்று முக்கியமான விடயங்களைப் பற்றி வலியுறுத்தினார். அவற்றிலொன்று இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் குடியுரிமைகள் புதிய சட்டங்கள் மூலம் வழங்கப்படல் வேண்டும் என்பது, அதனைப் பற்றி மேல்வருமாறு விளக்கினார்.

“மலைநாட்டில் வாழும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களுடைய நிலையானது தாழ்த்தப்பட்டோரின் நிலையிலும் பார்க்கக் கேவலமானதாக இருக்கிறது.

அவர்கள் அரசியலிற் தீண்டாதவர்களாய் விட்டார்கள். அவர்களுக்குப் பிரஜாவரிமை இல்லாதிருப்பது மாத்திரமன்றி தமக்கென ஒரு நாடுமற்ற அகதிகளாயும் இருக்கிறார்கள். ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்கள் இவர்களுக்கு வந்த இன்னல் களைத் தங்களுக்கு வந்ததாகவே கருதுதல் வேண்டும். அவர்கள் உதவிக்கு எதிர்பார்ப்பது இந்தியாவையல்ல. சுதந்திரம் விரும்பும் இலங்கை வாழ் மக்களிடமிருந்தே அவ்வுதவி வருதல் வேண்டும். அவர்களின் உரிமைகள் பற்றிய விடயங்கள் நீங்கள் ஆரம்பிக்க வந்திருக்கும் இக்கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் இடம்பெறுதல் வேண்டும்.”

தீண்டாமை ஒழிப்பு

முன்பு யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸ் வலியுறுத்தியதைப் போன்று செல்வநாயகமும் தீண்டாமை ஒழிப்பினைத் தனது புதிய கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்றாகப் பிரகடனப்படுத்தினார். மருதானையில் நடைபெற்ற முதலாவது கூட்டத்தில் அவ்விடயந் தொடர்பாக அவர் மேல்வருமாறு கூறினார்.

“யாம் வெற்றி பெறுவதற்கு அருகதையுள்ளவர்களாக வேண்டுமானால் எமது சமூகத்திலிருக்கும் குறைகளைக் களைந்து, அதைத் தூய்மை பெறச் செய்ய வேண்டும். தமிழ் மக்களிடையே தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் தாங்கள் மற்றவர்களால் ஒடுக்கப்படுவதாகக் கருதுகின்றனர். யாம் ஒருவருக்குக் கொடுமை செய்தால், தர்ம நீதிப்படி எமக்கும் பிறரொருவர் அதையே செய்வார். தமிழ் மக்கள் அரசியல் சுதந்திரம் பெற வேண்டுமோயானால் தம் சமுதாயத்திலே உரிமையற்றவர்களாய் இருக்கும் மக்களுக்கு அவ்வுரிமைகளை வழங்க வேண்டும்.”

தமிழ் பேசும் மக்கள்

இலங்கைத் தமிழரின் அரசியல் வரலாற்றிலே தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்கிய சிறப்பு செல்வநாயகம் அவர்களுக்கே உரியதாகும். கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள சமூக யதார்த்தங்களையும் சூடித் தொகை விபரங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே அவர் இந்த நிலைப் பாட்டிற்கு வந்தார். மூல்லிம்கள் விரும்பினால், அவர்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழும் பகுதியில் அவர்களுக்கென்று ஒரு தனியான பிராந்திய சபையினை அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது அவரின் கருத்தாகும். காலப் போக்கில் இதனை மேலும் விளக்கி வலியுறுத்தினார். கிழக்கு மாகாணத்திலே

முஸ்லிம்கள் மத்தியிலும் தமிழரசுக் கட்சி பெருமளவிற் செல்வாக்குப் பெற்றது. 1956 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் பொத்துவில், நிந்தலூர் ஆகிய தொகுதிகளில் அக்கட்சியின் வேட்பாளர்களான எம். எஸ் காரியப்பர், எம். எம். முஸ்தபா ஆகியோர் அதிகப்படியான வாக்குகளின் வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவைஞர்களும் முதியவர்களும் அணி சேர்ந்தனர்

மிகுந்த பேச்சாற்றலும் அரசியல் அதிகாரமும் உணர்ச்சிபூர்வமான மக்களின் ஆதரவும் கொண்டிருந்த ஐ. ஜி. பொன்னம்பலத்தை எதிர்த்துப் பிரசாரம் செய்து மக்கள் மனதை மாற்றுவது இலகுவான காரியமன்று. அத்துடன், அரசியலுணர்வையும் வரலாற்றுணர்வினையும் கொண்டிராத சமுதாயமொன்றுக்குச் சமஷ்டி பற்றி அடிப்படைக் கோட்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்வது கடினமான வொன்றாக இருந்தது. சமஷ்டி அமைப்பொன்று உருவாக்கப்பட்டால் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு அப்பாற் புகையிரதம் ஒடாது; புகையிலை முதலான பொருட்களை விற்க முடியாது; எவரும் தொழில் பார்க்க முடியாது என்றெல்லாம் எதிர்த் தரப்பினர் பிரசாரம் செய்தனர். அந்நாட்களில் அரசாங்கத் தொழில் புரிந்தவர்களிற் கணிசமான தொகையினர் தமிழர்கள். ஆனால் இப்பொழுது அரசாங்கத் துறைகள் பலவற்றிலே அவர்களைக் காண முடியவில்லை.

அரசாங்க சேவையிலுள்ளவர்களில் மேல் வர்க்கத்தினர் தென்னிலங்கையிலே வீடு வாசல்களையும் நிலங்கள், பெருந்தோட்டங்கள் என்பவற்றையும் கொள்வனவு செய்திருந்தனர். முறைகேடான் வழியிலும் பணம் சேர்த்திருந்தனர். சமஷ்டி அரசியலமைப்பு ஒன்று ஏற்படுமாயின் அவற்றையெல்லாம் இழுக்க நேரிடும் என்று கற்பனை பண்ணினார்கள்.

அரசாங்க இலிகிதர் சேவையிலுள்ள இளம் பருவத்தினரே செல்வநாயகத் தின் கருத்துக்களை ஒத்துக் கொண்டனர். அவர்கள் கிராமப் புறச் சூழலிற் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள், கொழும்பில் வாடகை வீடுகளிலும் அறைகளிலும் வாழ்ந்தவர்கள். நாட்டில் வலுப்பெற்று வந்த இன முரண்பாடுகளை அவர்களே முதன் முதலாக அனுபவிக்கத் தொடங்கியவர்கள். மருதானைக் கூட்டத் தில் பங்கு பற்றியோரில் அவர்களே அதிகமானோர்.

அரசியல் வாதிகளுக்கு நாவன்மை மிக அவசியமானது என்பதைச் செல்நாயகம் நற்குணர்ந்தார். அதிக பேச்சாற்றல் மிகக் குறிவரைத் தெரிவு செய்து கட்சியிற் சேர்த்துக் கொண்டார். அவர்களில் ஒருவர் அ. அமிர்தலிங்கம். மற்றவர்

செல்லையா இராசதுரை, தமிழ் மேடைப் பேச்சினை உன்னத நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர்கள் அவர்கள் இருவரும் என்று சொல்லலாம். நாவலரின் பேச்சுத் திறனை அறிந்தவர்களை நாம் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. காரணம் கால இடைவெளி மிகப் பெரிது என்பதாகும்.

அமிர்தவிங்கம், கொழும்பிலே பல்கலைக்கழக மாணவராக இருந்த காலத்திலே தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி பிரிவதற்கு முன்பே அதன் தீவிர ஆதரவாளராகி விட்டார். ஒரு முறை தானும் வேறு இளைஞர்களும் ஐ.ஐ.யிடம் சென்று அரசாங்கத்திலே சேர வேண்டாமென்று வேண்டினார் எனவும், அதற்கு இனங்காத பொன்னம்பலம், நீங்கள் வேண்டு மானாற் செல்வநாயகத்திடம் சென்று ஒரு புதிய கட்சியை ஆரம்பிக்கலாம் என்று சொல்லி விட்டார் எனவும் எமக்கொரு முறை அவர் சொன்னார். தமிழ் மொழியினை மிகவும் கவர்ச்சியாகவும் உன்னதமான தொனியிலும் பேசக்கூடிய இளைஞர்கள் வேறு எவரும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கவில்லை.

செல்லையா இராசதுரை பட்டப்படிப்பிற்காக தமிழ் நாடு சென்றவர். திராவிட இயக்கத்தின் செல்வாக்கு உன்னத நிலையில் இருந்த காலம். அதனாற் கவரப்பட்டுக் கல்வி முயற்சிகளைக் கைவிட்டார். அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி, மக்கள் திலகம் என்று பாராட்டுப் பெற்ற எம். ஐ. இராமச்சந்திரன் முதலானவர்களோடு நெருங்கிப் பழகியவர். தமிழ் நாட்டில் இருந்த காலத்தில் அவர் தனக்கு இயல்பாகவே உரிய பேச்சாற்றலை சிறப்பான முறையில் வளர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது. குருவை மிஞ்சிய சிடரானார். அண்ணாவின் பேச்சிலும் கலைஞரின் பேச்சிலும் ஓர் இழுப்பும் செயற் கைத் தன்மையும் உண்டு. ஆனால் இராசதுரையின் பேச்சாற்றல் இலங்கைத் தமிழின் சிறப்பான தொனிக்கு இலக்கணமாகி யது. அவர் சொல்லின் செல்வரானார். அவரின் எழுத்தாற்றலின் சிறப்பை உணர்ந்த பெரியார் செல்வநாயகம் அவரைச் சுதந்திரன் பத்திரிகையின் இணையாசிரியராக நியமித்தார்.

அமிர்தவிங்கம், இராசதுரை ஆகிய இருவரும் இளைஞர்களை அணி திரட்டினார்கள்; பொது மக்களையும் கவர்ந்தனர். தமிழரக்கு கட்சியின்

வளர்ச்சியில் அவர்களின் பங்கு மக்தானது. 1956 இல் முதன் முதலாகத் தேர் தலிற் போட்டியிட்ட இராசதுரை அதிக செல்வாக்கும் அனுபவமுங் கொண்ட கதிர்காமரை பல்லாயிரம் அதிகப்படியான வாக்குகளால் தோற்கடித்தமை ஒரு மக்தான் சாதனையாகும். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 27.

மகுர் மௌலானாவைப் பற்றி இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியம். இளைஞரா கவிருந்த காலத்தில் அவர் தலைசிறந்த பேச்சாளராக விளங்கியவர். அவரின் மொழி நடை கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் பேச்சு மொழியின் அம்சங்கள் கலந்த சவாரஸ்யமான நடை. அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த கூட்டங்களிற் பங்குபற்றும் சமயங்களில் பல பகுதிகளிலிருந்தும் இளைஞர்கள் அவரது பேச்சைக் கேட்பதற்குச் செல்வர். ஆரம்ப காலத்திலே தமிழரசுக் கட்சிக்கு ஆதரவு பெருகுவதற்குப் பணிபுரிந்தவர்களில் மௌலானாவின் பெயரைக் குறிப்பிட வேண்டிய கடப்பாடு உண்டு. இப்பொழுதுள்ள தலைமுறையின் ருக்கு பழைய வரலாறுகள் தெரியாது. வீழ்ந்த சமூகம் ஒன்றை மீட்பதற்கு அந்த வரலாற்றை நினைவுபடுத்துவது அவசியமாகும்.

தமிழர் வரலாற்றில் திருகோணமலை சிறப்பு

1950ஆம் ஆண்டினைக் கட்சியின் வளர்ச்சியாண்டு என்று தந்தை செல்வா பிரகடனம் செய்தார். நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் கட்சிக் கிளைகளை அமைப்பதற்கு கவனம் செலுத்தப்பட்டது. மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, வவுனியா, மன்னார், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மாவட்டங்களில் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் பிரசாரக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன.

தமிழரசுக் கட்சியின் முதலாவது தேசிய மாநாடு 1957 ஏப்ரல் மாதம் 14ஆம், 15ஆம் திகதிகளிலே திருகோணமலையில் நடைபெற்றது. அதில் மேலும் ஒரு வருடத்துக்குத் தந்தை செல்வா கட்சித் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஆனாலும் தலைமைப் பதவி அடிக்கடி மாற்றப்பட வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார்.

“திருகோணமலையில் இருக்கும் தமிழ் பேசும் மக்களே! எங்கள் முன்னோரின் மகிமையைக் காப்பாற்றுவதற்கு நீங்கள் தகுதியுள்ளவர்கள் என்பதைப் பெருமையுடன் கூறுகின்றேன். தமிழ் இனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு இங்கிருக்கும் ஆர்வத்தை நான் மெச்சுகின்றேன்.”

“திருகோணமலை வாலிபரின் வீரத்திற்கும் தியாகத்துக்கும் நான் வணக்கம் செலுத்துகின்றேன். இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள் அரசியலிற் பூரண உரிமை பெற்று வாழ்வதற்கு இருக்கும் ஒரேயொரு வழியாகிய தமிழரசு கோ

ரும் இயக்கம் எப்பகுதியிலும் வேருன்றி இருப்பதிலும் பார்க்க ஆழமாகவும் ஸ்திரமாகவும் மூல வேரும், பக்க வேரும் விட்டெற்றிந்து நிலையாக இத்திரு கோணமலையில்தான் நிலைத்திருக்கிறது. ஆகவே, இம்மாநாடு இங்கே நடப்பது தகும்”

மேலும், முன்னெய தமிழ்த் தலைவர்களின் தவறுகளை அவர் கீழ் வருமாறு விளக்கினார்.

“இற்றைக்கு முப்பது வருடங்களுக்கு முன் இக்கேள்வி எழும்பியிருந்தால் ஆங்கிலேயர் இந்நாட்டை விட்டுப் போகின்ற காலத்திலேயே சுயாட்சியுள்ள தமிழ் நாடு இலங்கையில் உருவாகியிருக்கும் என்பதை மக்களிற் பலர் இன்று ஒப்புக் கொள்கின்றனர். எச்சரிக்கைகளைக் கவனியாது பல தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளும் முஸ்லிம் பிரதி நிதிகளும் மலைநாட்டுத் தமிழர்களின் உரிமைகளைப் பறித்த சிங்கள அரசாங்கத்தின் கொடிய சட்டத்தை ஆதரித்து வாக்களித்தார்கள். நாம் கூறிய தீர்க்க தரிசன வாக்குகள் போல இன்று கல்லோயாளின் கீழ் கல்முனைப் பகுதியில் முஸ்லிம், தமிழ் மக்களுக்கு அடி விழுகிறது. கல்முனைப் பிரதேசத்தில் அரசாங்கம் தன் பண்தையும் பலத்தையும் ஆதிக்கத்தையும் உபயோகித்துச் சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றுகிறது”

இங்கு ஒரு விடயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். குடியேற்றத் திட்டங்களின் விளைவாகவே அம்பாறை மாவட்டத்தை உருவாக்கி மட்டக்களப்பு தேசத்தைக் கூறுபோட முடிந்தது. இப்பொழுது அம்பாறை மாவட்டத்தின் குடித் தொகையில் 51% முஸ்லிம்களாவர்; தமிழர் 18% ஆவர். தமிழ் பேசும் மக்களின் கூட்டுத்தொகை 69% ஆனால் அம்பாறை கச்சேரியில் சேவை புரிவோரில் 70 வீதமானோர் சிங்களவர் என்பது புள்ளிவிபரங்கள் மூலம் அறியப்படும் உண்மையாகும்.

ஆரம்பம் முதல் இன்று வரை அரசாங்க அதிபர்களாகச் சிங்களவரையே அரசாங்கம் நியமித்துள்ளது. அதேபோல இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த நாள் முதல் இன்று வரை தமிழ், முஸ்லிம் சமூகங்களைச் சேர்ந்த எவரையும் திரு கோணமலை மாவட்டத்திற்கு அரசாங்க அதிபராக எந்தவொரு அரசாங்கமும் நியமிக்கவில்லை. இதைத்தான் அபிவிருத்தி என்று சொல்ல உயர் வித்தியா பீடங்களைச் சேர்ந்த சிலர் தலைப்பட்டுள்ளனர்.

1952இல் நடைபெற்ற தேர்தலில் திரு. செல்வநாயகம் தனது காங்கேசன் துறைத் தொகுதியிலே தோல்வியடைந்தார். தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப் பட்டதும் அவர் தனக்கே உரிய பாணியில் அது தனக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியன்று, அது தமிழினத்தின் தோல்வி என்றார். வெற்றி பெற்றவர் ச. நடேச

பிள்ளை, இராமநாதனின் மருமகன். செல்வநாயகத்தைத் தோற்கடிப்பதற்கு ஜி.ஜி. அரசாங்க பலத்தையும் அதிகார பலத்தையும் பயன்படுத்தினார். தமிழரசுக் கட்சி வேட்பாளர்களில் கு. வன்னியசிங்கம் (கோப்பாய்), என்.ஆர். இராசவரோதயம் (திருகோணமலை) ஆகிய இருவருமே வெற்றி பெற்றனர். கு. நடேசுபிள்ளை ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தில் அமைச்சரானார். அவருக்குத் தபால் துறை அமைச்சர் பதவி கிடைத்தது.

செல்வநாயகம் தான் அடைந்த தோல்வியினால் மனம் சோர்வடைய வில்லை. தோல்விகள் வெற்றிக்குரிய தூண்களாகவிடும் என்பது ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி. வாக்குகள் எண்ணப்பட்டு முடிவு சொன்ன பின்பு, “இந்தத் தோல்வி எனக்குற்ற தோல்வியன்று. இதனை மக்கள் வெகு விரைவில் உணர்ந்து கொள்வார்” என்று அவர் சொன்னார்.

அந்த உணர்வைத் தமிழர் சமுதாயம் மிக விரைவில் அடைந்து கொள்ள நேர்ந்தது. அரசு கரும் மொழியாகச் சிங்களத்தை மட்டுமே ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று தென்னிலங்கையில் கோஷம் எழுப்புவார்கள் என்பதைப் பிரஜா உரிமை சட்டங்கள் நிறைவேறிய காலம் முதலாகப் பெரியவர் சொல்லி வந்தார். அது அப்பொழுது அதிகமானோரின் காதுகளிற் பதியவில்லை.

தமிழரசுக் கட்சியினர் தமிழர் சமுதாயத்தினரிடையே தீவிரமான பிரசாரங்களில் ஈடுபட்டனர். இக்கால கட்டத்திலே கட்சிக்கு வலு சேர்த்தவர்களிற் கு. வன்னியசிங்கம் பிரதானமானவர். கொள்கை விளக்கத்தை தெளிவாக நிறைவேற்றும் தகைமையாளர். அவரது விளக்கங்களைக் கேட்ட பொது மக்களிடையே மனமாற்றம் ஏற்பட்டது. அது நிலைபேறான மாற்றமாகி விட்டது. இலங்கை அரசியலிற் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடர்ந்தன. சேர். ஜோன் கொத்தலாவெல பிரதமராகிய பின்பு டி.எஸ். சேனாநாயக்க இட்ட அத்திபாரங்கள் சீர்குலைந்தன. சேர். ஜோன் ஒரு நல்ல மனிதர். இனவாதியும் அல்லர். பெளத்த சங்கம் அரசியலிற் பிரவேசிக்குமிடத்து யாவுமே சீர்கெடும் என்பதை உணர்ந்தவர். தனது கருத்தைப் பகிரங்கமாகவே வலியுறுத்திச் சொல்லி விட்டார். டி.எஸ். இதைச் சொன்னார். ஆனால், இருவரும் சொன்ன தொனியில் ஒரு நுட்பமான வேறுபாடு காணப்பட்டது. சேனாநாயக்கவின் காலத்தில் அடங்கியிருந்த எதிரவைகள் கொத்தலாவெல யின் காலத்திலே மேலோங்கி சர்வ வியாபகமாகி விட்டன. அவற்றுக்கு ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. எஸ். டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கவின் பங்கினையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அவர்தான் அரசியலுக்குள் சங்கத்தாரர் இமுத்து வந்தவர்.

தென்னிலங்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைத் தமிழர்களாற் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவை தமிழ்ப் பத்திரிகையாளருக்கும் எட்டாத விடயங்கள், ஆங்கில மொழி மூலமான பத்திரிகைகளும் தென்னிலங்கை மக்களிடம் ஏற்பட்ட மனமாற்றத்தைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. விஜயவர்த்தனா குடும்பத்தினரின் நிறுவனமாகிய ஓரிக்கரைத் தாபனமும் Times of Ceylon பத்திரிகையும் ஒரு வகையான மிதவாதப் போக்கினையே கடைப்பிடித்தன. ஆயினும், ஆளுங் கட்சியின் உட்பூசல்களில் அவை பங்கு கொண்டிருந்தன. தலைமைப் பதவியிற் கண் வைத்த ஜே.ஆர். ஜயவர்தன பிரதமருக்குச் சகுனியாகிவிட்டார். அவருடைய செல்வாக்கிற் சரிவை ஏற்படுத்துவதற்கு பத்திரிகைகள் துணையாகி விட்டன.

இக்காலத்தில் நடைபெற்ற வேறொரு விடயமும் முக்கியமான ஒன்றாகும். 1951இல் டி.எஸ். சேனாநாயக்க வழக்கம் போல உடற்பயிற்சிக்காக குதிரை ஒட்டிச் செல்லும் வேளையில் நிலை தவறி விழுந்து, அதன் விளைவாக இறந்து விட்டார். கட்சித் தலைவர்களில் வயதில் முதியவர் சேர். ஜோன் கொத்தலாவெல. அவரில்லாத சமயத்திலே சேனாநாயக்க குடும்பத்துக்கு விசுவாசமானவர்கள் சதி செய்து ஒரு நாடகம் நடத்தினார்கள். டட்டில் சேனாநாயக்கவை பிரதமராக நியமிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். அவர்களிற் பிரதம குத்திரதாரியாக விளங்கியவர்களில் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் முதன்மை யானவர். 1952 ஆம் வருடம் நடைபெற்ற பொது வேலை நிறுத்தத்தின் விளைவாகப் பிரதமர் டட்டில் சேனாநாயக்க பதவி விலகியதும் மிகச் சுலபமாகக் கொத்தலாவெல பிரதமரானார். முன்பு தனக்கெதிராகச் செயற் பட்ட தமிழ்க் காங்கிரஸின் அதிபரை அவமானப்படுத்துவதற்கு அவருக்கு ஆரம்பத்திலே அமைச்சர் பதவியை வழங்கிவிட்டுச் சில மாதங்கள் சென்றதும் அவரை அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றினார். ஆயினும், அவரது கட்சிக்காரராகிய வ. குமாரசாமியும் இராமலிங்கமும் அரசாங்கத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டனர். தனிமையாகிவிட்ட பொன்னம்பலம் எதிர்க்கட்சியில் சேர்ந்து விட்டார்.

இக்காலமளவிலே, கு. வன்னியசிங்கம் தலைவராகவிருந்த காலத்திலே, தமிழரசுக் கட்சிக்கு ஆதரவு பெருகிவிட்டது. விவசாயிகள், தொழிலாளர், மீனவர், மத்தியதர வகுப்பினர் ஆகியோரிடையில் அதன் செல்வாக்குப் பரவி யது. கிளிநோச்சி, மூல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில் யாழ்ப்பாணத்து விவசாயக் குடும்பங்களின் புதிய குடியேற்றங்களை அமைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை அவர் முன்னின்று செய்தார்.

மலைநாட்டிலுள்ள விவேகமான இளம் மாணவர்களைத் தெரிவு செய்து யாழ்ப்பாணத்து முதன்மைக் கல்லூரிகளில் அவர்களைச் சேர்த்து அவர்களுக்குத் தரமான போதனை கிடைப்பதற்கான திட்டம் ஒன்றை அவர் ஆரம்பித்தமை குறிப்பிடற்குரியது.

மொழிக் கொள்கையிலே தடுமாற்றம்

1954ஆம் ஆண்டிலே அரசு கரும மொழி தொடர்பான மசோதா ஒன்று சட்ட சபையில் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது. சிங்கள மகா சபையின் ஸ்தாபகரும் தலைவருமாகிய எஸ். டபிளியூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கவும் அதற்கு ஆதரவாக இருந்தார். கொத்தலாவெல பிரதமாக விளங்கிய காலத் திலே ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்குச் சிங்கள மக்களிடையே ஆதரவு பெருகி யது. சிங்களவரிடையிலே மரபு வழியாக வந்த சாதி உணர்வுகளைப் போக்கி ஒரு ஒருங்கிணைந்த தேசிய உணர்வினை பண்டாரநாயக்கவினால் ஏற்படுத்த முடிந்தது. மொழி, கலாசார மரபுகள் என்பனவே அவற்றின் அடையாளங்களாகும். அரசு கரும மொழி பற்றிய கொள்கையிலே சடுதியான மாற்றம் ஏற்பட்டது.

பொன்னம்பலத்தை அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றிய பின் கொத்தலா வெல யாழ்ப்பாணத்திற்கு உத்தியோகபூர்வமான விஜயமொன்றை மேற் கொண்டார். அதற்கான ஒழுங்குகளுக்கு வ. குமாரசாமி பொறுப்பேற்றிருந்தார். பொதுக்கட்டம் ஒன்றிலே அரசு கரும மொழி பற்றிப் பிரதமரிடம் சிலர் கேள்வி கேட்டனர். இரு மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து என்ற கொள்கையில் எதுவித மாற்றமும் கிடையாது என்று பிரதமர் சொல்லிவிட்டார். தென்னிலங்கையிலுள்ள பத்திரிகைகள் எல்லாம் அதனை முதன்மைச் செய்தியாக வெளி யிட்டன. பிரதமரை நெடுந்தவிற்கு அழைத்துச் சென்ற அவரது ஆதரவாளர்கள் அவருக்கு அங்கு மகுடன் குட்டினார்கள். அதனால் பெரிதும் உணர்ச்சிவசப் பட்ட பிரதமர் மொழிகளுக்கு சம அந்தஸ்து வழங்கப்படும் என்று திட்டவட்டமாகவே சொன்னார். ஆனால் அவர் தென்னிலங்கைக்குத் திரும்பி விட்டதும் எதிர்பாராத எதிர்ப்பலைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. மொழிக் கொள்கை மாற்றத்தில் ஓர் உபகதையும் உண்டு. கொத்தலாவெலவிற்கு இடர் விளைவிப்பதற்குத் தருணம் பார்த்திருந்த பொன்னம்பலம், பிரதமர் யாழ்ப்பாணத்தில் மொழிக் கொள்கை பற்றிச் சொன்னவை தொடர்பாக வினா எழுப் பினார். பிரதமருக்கு அசௌகரியம் ஏற்பட்டது. அவர் தான் சொன்னவற்றை உறுதிப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அவர் அளித்த விடையினைப் பத்திரிகைகள்

மீண்டும் முதன்மைச் செய்தியாக வெளியிட்டன.

தானே திறமைசாலி என்று சுற்றும் தயக்க மின்றிப் பகிரங்கமாக உரிமை பாராட்டும் பொன்னம்பலம் கொத்தலாவெல சிக்குப்படு வதற்கு ஒரு வலையை வீசி விட்டார். அது தமிழகமுக்கும் தமிழருக்கும் எதிரான பொறி வலையாகிவிடும் என்பதை அவர் உணர்ந்தி ருக்கவில்லை.

ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் அரசாங்கத்தை ஒழிப்பதற்கான திட்டங்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த பண்டாரநாயக்க தனது மொழிக் கொள்கையைச் சடுதியாக மாற்றிக் கொண்டார். 24 மணித்தி யாலங்களிற் சிங்கள மொழியை அரசு கரும மொழியாக்குவேன் என்று பிரகடனம் செய்தார். அதற்கு முகங்கொடுக்க முடியாத நிலையில் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி களனியாவில் நடைபெற்ற மாநாட்டிலே சிங்களமே இலங்கையின் அரசு கரும மொழியாகும் என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அதனாற் பெரிதும் விரக்தியடைந்த சு. நடேசனும் வ. குமாரசாமியும் நல்லையாவும் வேறுபலரும் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்து விலகினார்கள். இது 1956ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலுக்கு முன் நடைபெற்ற சம்பவம். ஏரிக்கரைப் பத்திரிகையான Daily News என்பதில் ஒரு கேவிச்சித்திரம் வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

அது சாவகச்சேரிப் பிரதி நிதி வ. குமாரசாமி பற்றியது. அதிலே அவருடைய உருவத்தை வரைந்து,

“போகிறேன், மீண்டும் வருவேன்” என்று எழுதியிருந்தார்கள். அது கொலெற் என்பவரின் சித்திரம். அந்நாட்களில் கேவிச் சித்திரங்களை வரைப வர்களில் அவருக்கு இணையானவர் எவரும் இல்லை என்று கருதப்பட்டது.

எவ்வாறாயினும் அது குமாரசாமியை மட்டும் பாதிக்கவில்லை. அவரோடு கூடி அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேறிய மற்றவர்களையும் பாதித்தது.

அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேறியவர்கள் ஓர் ஒற்றுமை முன்னணி ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார்கள். பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்ட பொழுது, உத்தேச முன்னணியானது முன்னணிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை அவர்களுக்குரிய தொகுதிகளில் வேட்பாளராக நியமிக்க வேண்டும் என்பது அவர்களின் கோரிக்கையாகும். பேச்சுவார்த்தை

கள் நடந்த பொழுது கோப்பாய்த் தொகுதியின் பாரானுமன்ற உறுப்பினரும் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவருமாகிய கு. வண்ணியசிங்கம் இப்பிரச்சினையை மிகவும் சாதுரியமாகக் கையாண்டார். தேர்தலிற் போட்டியிடுவதற்கு எல்லோருக்கும் இடமளிக்க வேண்டும். அதன் பின் ஜக்கிய முன்னணியை ஏற்படுத்த லாம் என்றார்.

1956-ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலிலே தமிழரசுக் கட்சி அமோக வெற்றி யீட்டியது. வட மாகாணத்தில் எஸ்.ஜே. வி. (காங்கேசன்துறை), கு. வண்ணிய சிங்கம் (கோப்பாய்), அ. அமிர்தலிங்கம் (வட்டுக்கோட்டை), வி.ஓ. கந்தையா (ஊர்காவற்றுறை), வி.என். நவரத்தினம் (சாவகச்சேரி), எ. அழகக்கோன் ஆகியோர் வெற்றி பெற்றனர். பெருஞ் செல்வரும் மிகுந்த செல்வாக்குடைய வருமான ஏ.எல். தம்பி ஜயாவை 10,000 ததுக்கும் அதிகபடியான வாக்குகளாற் கந்தையா தோற்கடித்தார். சாவகச்சேரியில் ஏறக்குறைய 7000 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் இளைஞரான நவரத்தினத்திடம் குமாரசாமி தோற்றுவிட்டார். ஐ.ஐ. பொன்னம்பலம் 4000 மேலதிகமான வாக்குகளால் வெற்றியீட்டினார்.

அனுதாப அலையொன்றின் காரணமாக பருத்தித்துறைத் தொகுதியில் பொதுவுடைமைக் கட்சி சார்பிலே போட்டியிட்ட கே. கந்தையா வெற்றி பெற்றார். கந்தையா சிறந்த கல்விமான்; பலகலைக்கழக நூலக அதிபராகப் பதவி பெற்றிருந்தவர். அந்தாட்களிலே பொதுவுடைமைக் கட்சி தமிழக்குச் சம அந்தஸ்து வழங்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி வாதாடியது. ஆனால், அது சிங்கள அரசு கரும மொழிச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின் தனது மொழிக் கொள்கையை மாற்றிக் கொண்டது.

கிழக்கு மாகாணத்தில் எதிர்பார்த்தவாறு என்.ஆர். இராஜவரோதயம் வெற்றி பெற்றார். மட்டக்களப்புத் தொகுதியில் செ. இராசதுரை மிக அதிகப்படியான வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார். பொத்துவில், நிந்தலூர் தொகுதிகளில் முறையே எம்.எல். காரியப்பர், எம்.எம். முஸ்தபா வெற்றி பெற்றனர். செல்வநாயகமே இலங்கைத் தமிழரின் தலைவரென்பதை தேர்தல் முடிவுகள் நிருபித்து விட்டன. அந்த நிலை அவரின் இறுதிக் காலம் வரை நிலை பெற்றது. அவரது கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் தமிழினம் ஒப்புக் கொண்டு விட்டது. அவை அச்சமூகத்தின் இலட்சியங்களாகி விட்டன.

இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றில் இருள்படிந்த மிகவும் கடினமான காலத் திலே அச்சமூகம் தன்னை வழி நடத்தும் பொறுப்புக்களை அவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டது. அவரது முயற்சிகள் தோல்வியடைகின்ற பொழுதும்

அவரின் செல்வாக்கும் மதிப்பும் வளர்ந்து கொண்டன. அவரது தலைமையில் தங்கள் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கான ஒரு நின்ட காலப் போராட்டத் திற்குச் சமுதாயம் தன்னை நெறிப்படுத்திக் கொண்டது. பெரியவரின் முயற்சி கள் எல்லாம் அவரது பதவிக்கும் புகழுக்குமானாலே அல்ல என்பதையும் தங்கள் வருங்கால சந்ததியினரின் ஈடேற்றத்திற்கு உரியவை என்றுமதமிழ் மக்கள் நம்பினார்கள். அவர் மீது பேரபிமானமும் அளவு கடந்த அன்பும் கொண்டார்கள். அவர் அவர்களிற் பெரியவராகித் தந்தையுமானார். அவரது அரசியலில் இரண்டு விசேஷமான பண்புகள் காணப்பட்டன. அவர் குடும்பத் தவரை அரசியலிற் பிரவேசிக்க இடமளிக்கவில்லை. தேர்தலிற் போட்டியிடுவதற்கு அபேச்சகர்களைத் தெரிவு செய்யும்பொழுது நேர்மையாகவும் விச வாசமாகவும் இருக்கக் கூடியவர்களையே அவர் தெரிவு செய்தார். கட்சியில் எல்லோரும் அவருக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தனர். முடிவுகளை எடுக்கும் பொழுது தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளுமிடத்தும் எல்லோரையும் கலந்து ஆலோசித்த பின்பே முடிவுகளை எடுத்தார். தமிழ் பேசும் மக்களின் நல உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களை நடத்துவது போன்ற இலங்கையில் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பேணுவதிலும் அவர் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தார். தனியார் நிறுவனங்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பதனை அவர் மிகவும் கடுமையாக எதிர்த்தார். கல்வி நிலையங்கள், ஏரிக்கரைப் பத்திரிகை போன்ற நிறுவனங்களை அவரது கட்சி வண்மையாக எதிர்த்தது. ஏரிக்கரை நிறுவனம் அரசு உடைமையாக்கப்பட்டதும் அது ஒரு செய்தி வெளியிடும் ஸ்தாபனம் என்ற நிலையிலிருந்து மாறி ஆளுங் கட்சியின் அரசியற் பிரசாரத் திற்குரிய சாதனமாகி விட்டது. கல்வி நிறுவனங்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதும் தமிழ் மக்கள் அவற்றின் மீதான கட்டுப்பாட்டை இழந்தனர். கல்வித் தராதரத்திலே தேசிய மட்டத்தில் நோக்குமிடத்து தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் பகுதிகளிலும் வேறு பல இடங்களிலும் பெரும் பின்னடைவு ஏற்பட்டது.

1956 ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்தில் சிங்களத்தை அரசு கரும மொழி யாக்கும் மசோதா விவாதிக்கப்பட்ட பொழுது தனது முற்காலத் தலைவரான ஐ.ஐ. பொன்னம்பலத்தின் நாவன்மையில் அபிமானப் கொண்டிருந்தமையாலே தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சார்பில் விவாதத்தை நடத்துவதற்கு அவரும் அவரது கட்சியினரும் ஐ.ஐ. பொன்னம்பலத்துக்கு முன்னுரிமை அளித்தனர். தமிழ் பேசும் மக்களின் நலன்கள் பாதிக்கப்படுமிடத்து மாற்றுக் கட்சியினரையும் அரவணைக்கும் போக்கு அவர்டம் காணப்பட்டது

என்பதற்கு இது நல்லவொரு உதாரணமாகும்.

ஆட்சி மொழி பற்றிய பாராளுமன்ற விவாதம் நடைபெற்ற பொழுது இரு மொழிகள் ஆட்சி மொழிகளாக ஒப்புக் கொள்ளப்படுமிடத்து இலங்கை ஒரு நாடாகவே இருக்கும்; ஒரு மொழியை ஆட்சி மொழியாக்கினால் இலங்கை இரண்டு நாடுகளாகி விடும் என்று சமச்சாஜக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரான கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா சொன்னார். பெரும்பான்மை பலத்தை வாதங்களினாற் கட்டுப்படுத்த முடியாது. பாராளுமன்றத்தில் மிகுந்த பெரும்பான்மை பலம் கொண்டிருந்த பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான கூட்டராங்கம் மசோதாவை இலகுவில் வாக்குப் பலத்தால் நிறைவேற்றி விட்டது. ஆனால் அது எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது என்பது வேறு கதை.

இருபத்து நான்கு மணித்தியாலங்களில் சிங்களத்தை இலங்கை முழுவதும் ஆட்சி மொழியாக்குவோம் என்ற பண்டாரநாயக்கவின் பிரகடனம் ஒரு கோஷமாகி முடிந்து விட்டது. ஆட்சி மொழி பற்றிய பாராளுமன்றச் சட்டத்தை தமிழ் பேசும் மக்கள் மீது திணிக்க முடியவில்லை. இந்த ஆக்கிர மிப்பைத் தந்தை செல்வாவின் தலைமையில் அணி திரண்ட தமிழினம் வன்மையாக எதிர்த்துப் போராடியது. அவற்றின் பயணாகவே அவர்கள் தங்கள் மொழி உரிமையைப் படிப்படியாகப் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது என்பது மறைக்க முடியாத உண்மையாகும்.

இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கை (1987) மூலமே தமிழும் ஒரு ஆட்சி மொழி என்ற நிலை உருவானது. இது இன்றைய இளைஞர் சமுதாயம் புரிந்து கொள்ள முடியாத விடயமாகலாம். இன்றுள்ள பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி மாணவர்கள் அதற்குப் பிறகே பிறந்தவர்கள். அவர்களின் பெற்றோர்களும் இதனைப் புரிந்திருக்கமாட்டார்கள். அக்காலத்தில் ஊடகங்கள் இதனை

விளக்கமாக விளம்பரப்படுத்த முடியவில்லை; அவை அதனைச் செய்ய முடியாத காலம். அந்த உடன்படிக்கையின் பிரகாரமே ஜயவர்த்தன அரசாங்கம் தமிழ் மொழி தொடர்பான அரசியலமைப்புச் சிர்திருத்தத்தை நிறை வேற்றியது. ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாதான் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் களனி மாநாட்டிலே சிங்களமே இலங்கையின் அரசு கரும மொழியாதல் வேண்டும் என்ற பிரேரணையை முன்மொழிந்து அதனைக் கட்சியின் கொள்கைப் பிரகடனமாக நிறைவேற்றியவர் என்பதை இங்கு நினைவு கூர வேண்டும்.

தந்தை செல்வா தமிழினத்தின் உரிமைகளை காப்பதற்கும் அவற்றை வென்றெடுப்பதற்கும் நடத்திய போராட்டங்கள் பலவாகும். அவற்றின் கதை மிக நீளமானது. அது இலங்கைத் தமிழரின் வரலாற்றில் முக்கியமான ஒரு காலம். அவற்றை விரிவஞ்சி பிரதானமான சிலவற்றை இங்கு சுட்டிக் காட்டுவதே பொருத்தமானது.

சிங்களம் மட்டுமே அரசு கரும மொழி என்ற சட்டத்தை எதிர்க்கும் வண்ண மாக இலங்கைத் தமிழர் அணி திரண்டிருப்பதை உணர்ந்த பிரதமர் அவர்களின் உணர்ச்சிப்புவர்மான எதிர்ப்பினைத் தணிக்கும் வகையில் 1958 இலே தமிழ் மொழியின் உபயோகம் பற்றிய விசேஷமான ஏற்பாடுகள் பற்றிய சட்ட மூலத்தை நிறைவேற்றினார்.

1958 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் உடன் படிக்கை பற்றி இங்கு நினைவுபடுத்துவது அவசியமாகும். அரசாங்கத்து உயர் மட்டத்தினருக்கும் தமிழருக்கும் தமிழரகச் கட்சியின் தலைவர்களுக்கும் இடையில் நடை பெற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் விளைவாக ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையின் பிரதான அம்சங்கள் கீழ் வருவனவாகும்,

- 1) இந்திய வம்சாவளித் தமிழரின் பிரச்சினைகள் அவர்களின் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களோடு பேசித் தீர்க்கப்படும்.
- 2) தேசிய சிறுபான்மையினரின் ஆட்சிமொழியாகத் தமிழ் மொழி சட்டபூர்வ மாக ஒப்புக் கொள்ளப்படும்.
- 3) வட, கிழக்கு மாகாணங்களிற் பிராந்திய சபைகள் அமைக்கப்படும். அவற்றின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிராந்தியங்கள் இணைந்து கொள்ளலாம்.
- 4) காணி, காணிப் பங்கிடு, கைத்தொழில் விவசாயம், பிராந்திய நிர்ப்பாச னம், மீன்பிடித் தொழில், கல்வி, சுகாதாரம் முதலான துறைகளில் எல்லா அதிகாரங்களும் வழங்கப்படும். அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான முதலை அரசாங்கம் ஒதுக்கிடு செய்யும்.

இரு தரப்பிலே இவ்வொப்பந்தத்திற்கு எதிரான விமர்சனங்களும் எதிர்ப்புக் களும் கிளம்பின. செல்வநாயகமும் அவரது கட்சியும் தமிழரின் உரிமைகளை அடகு வைத்து விட்டார்கள்; அவர்கள் அரசியற் சாதுரியமற்றவர்கள் என்ற தொனியிற் பொன்னம்பலம் சூறாவளிப் பிரசாரம் செய்தார். அவருடைய குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஏரிக்கரை பத்திரிகைகள் சிறப்பிடம் கொடுத்தன. சி. சுந்தரவிங்கமும் இவ்வாறான ஒரு பிரசாரத்தை நடத்தினார். ஆயினும் தமிழர் சமுதாயம் இவர்களின் கருத்துக்களை நிராகரித்தன. அதன் பிரதி பலனாக 1960 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஜி.ஜி. யும் சுந்தரவிங்கமும் தோற்று விட்டனர். அதற்கு எதிர்மாறாக ஒப்பந்தம் அரசாங்கத்தினாலே கிழித்தெறியப்பட்ட பொழுதிலும் தந்தை செல்வா மீது மக்கள் கொண்டிருந்த அன்பும் அபிமானமும் மேலும் பெருகின.

1960 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற இரண்டாவது பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்பு தமிழரசுக் கட்சிக்கும் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கும் இடையில் ஒரு புரிந்துணர்வு உடன்பாடு ஏற்பட்டது. அது எழுதப்படாத உடன்பாடு. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெறுமிடத்து பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதாக வாக்குறுதி அளித்தனர். தேர்தலில் ஆதரவு வழங்குவதாக தமிழரசுக் கட்சி உத்தரவாதம் அளித்தது. அதற்கிணங்கத் தென்னிலங்கையிலே தமிழர் வாழும் பகுதிகளிற் செல்வநாயகமும் தொண்டமானும் கூட்டாகச் சுதந்திரக் கட்சிக்கு ஆதரவாகப் பிரசாரம் செய்தனர். வாக்குரிமை பெற்ற தமிழர் எல்லோரும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் அபேட்சகர்களுக்கு வாக்களித்திருந்தனர். அந்தக் கட்சி இடுதுசாரிகளின் ஆதரவையும் பெற்றிருந்ததால் 75 ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியது. சுயேச்சை உறுப்பினர்கள் சிலரின் ஆதரவோடு அது அரசாங்கத்தில் பெரும்பான்மை பலம் பெற்றுவிட்டது. திரு. தொண்டமான் பாராளுமன்ற அங்கத்தவராக நியமனம் பெற்றார். தேசாதிபதியின் சிம்மாசனப் பிரசங்கம் தமிழிலும் வாசிக்கப்பட்டது. புதிய பாராளுமன்றம் கூடிய பொழுது அதற்குச் சென்ற தந்தை செல்வாவை வீதியின் இருமருங்கும் வரிசை வரிசையாகக் கூடியிருந்த அரசாங்கக் கட்சியின் ஆதரவாளர்கள் ஜயவேவா, ஜயவேவா என்று கோடுமிட்டு ஒரு நாடகத்தை நிறைவேற்றினார்கள். புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையின் பிரதிபலன் அது மட்டும்தான்.

புதிய அரசாங்கத்தின் தலைமைப் பீடம் முன்பு கொடுத்த வாக்குறுதிகளைக் காற்றோடு பறக்கவிட்டது. இளைஞரும் அதிக கர்வங்கொண்டவரும் திறமை உடையவருமான பீலிகள் டயஸ் பண்டாரநாயக்கவே புதிய அரசாங்கத்தின் இயக்குனராக விளங்கினார். அவர் தேசிய நல்லினைக்கத்திற்கு சற்றும் ஈடுபாடு கொண்டிராதவர். அவர் பிரபலமான செல்வக் குடும்பமொன்றிலே பிறந்தவரா யினும் தமிழர் விவகாரங்களிலே சிறுமைத்தனமாகவே செயற்பட்டார். அவருடைய வழி நடத்தலின் காரணமாக இலங்கையின் இரண்டாவது தேசிய இனத்தை ஒரு அடக்கப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட இனமாக நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் முற்பட்டது. இனவாதம் காலனித்துவத்தைக் காட்டிலும் கொடுமானது என்ற உணர்வு அக் காலத்திற் பாதிக்கப்பட்ட மக்களிடையே ஏற்பட்டது. புதிய அரசாங்கம் நீதிமன்றங்களிற் சிங்களமே அலுவல் மொழியாக அமைய வேண்டும் என்ற சட்டத்தை நிறைவேற்றியது.

அதன் பிரதிபலனாகத் தந்தை செல்வா அஹிம்சா வழியான சத்தியாக் கிரக இயக்கத்தை வழி நடத்தினார். முதல் நாள் அதில் ஈடுபட்டவர்களைக் காவற் படையினர் மிக வள்ளமையாகத் தாக்கினார்கள். அதன் விளைவாக ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் இந்தப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொண்டனர். திருகோணமலையிலே மூதார்த் தொகுதியின் முதலாவது அங்கத்தவரான ஏகாம்பரம் அரசு படைகளின் கொடுரத்தினாற் பாதிப்புற்று உயிர் நீத்தார். வட கிழக்கு மாகாணங்களில் எல்லாக் கட்சியினரும் இந்த இயக்கத்தில் பங்கு பற்றினார்கள். கிழக்கில் முஸ்லிம் மக்கள் சாரியாகச் சென்று இப்போராட்டத்தில் இணைந்தனர். இரண்டு மாகாணங்களிலும் கச்சேரி நிர்வாகம் ஸ்தம்பிதமாகி யது. அரசாங்கம் அவசர காலத்தைப் பிரகடனம் செய்து இராணுவத்தை அனுப்பி அறப் போராட்டத்தை ஒடுக்கியது. எஸ்.ஜே.வி. முதலான தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்களையும் தொண்டர்களையும் தடுப்புக் காவலில் வைத்தனர்.

1964 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கம் சீர்குலைந்தது. சி.பி.டி. சில்வா தலைமையிலான அங்கத் தவர்கள் சிலர் அரசாங்கத்தை விட்டு எதிர்க்கட்சியிற் சேர்ந்து விட்டனர். அரசாங்கத்திற்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையை நிறைவேற்றிவதற்கு தந்தை செல்வா எதிர்க்கட்சியினருக்கு ஆதரவு வழங்கினார். அரசாங்கம் தோற்றுவிட்டதால் பாரானுமன்றம் கலைக்கப்பட்டது.

1965 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி முன்னிலையில் இருந்தது. ஆனால் அதற்குப் பெரும்பான்மை பலம் இல்லாமையால் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவை நாட வேண்டியிருந்தது.

அந்நாட்களிற் பட்டிருப்புத் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எஸ். இராசமாணிக்கம் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவராக இருந்தார். உடன்படிக்கை ஒன்றின் அடிப்படையிலே தமிழரசுக் கட்சி கூட்டரசாங்கம் ஒன்றை அமைப்பதற்கு ஆதரவு புரிந்தது. உடன்படிக்கை டட்டி - செல்வா உடன்படிக்கை என்று சொல்லப்பட்டது.

உடன்படிக்கை

தமிழ் மொழி வட கிழக்கு மாகாணங்களில் அரசு கரும மொழியாகவும் ஆவணப் பதிவு மொழியாகவும் பயணப்படுத்தப்படுதல், மாவட்ட சபைகள் மூலம் வட கிழக்கு மாகாணங்களில் அதிகாரப் பங்கிடு வழங்குதல், அங்குள்ள தமிழ், முஸ்லிம் மக்களின் நில உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துதல், என்பனவே உடன்படிக்கையின் பிரதானமான விடயங்கள். இவற்றிலே தமிழ் மொழி பற்றிய அம்சங்களே புதிய சட்டம் மூலமாக நிறைவேற்றப்பட்டன. மிகக் கடுமையான ஆர்ப்பாட்டங்களின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டன. இடது சாரிகள் கலந்த ஊர்வலங்களிலும் தமிழருக்கெதிரான கோஷங்கள் எழுப்பப் பட்டன. அவர்கள் உணவு, உடை, பழக்க வழக்கங்கள் பற்றிக் கேவலமான கருத்துக்கள் தலைநகரிலே ஊர்வலங்களில் சொல்லப்பட்டன. அவற்றின் எதிர் விளைவாக தமிழர் மத்தியிலிருந்த செல்வாக்கு முற்றாக ஒழிந்து விட்டது. மொழி உரிமை தொடர்பான புதிய சட்டம் கணிசமான முன்னேற்றங்களாண்டதாக இருந்தது.

அரசாங்கம் அமைச்சர் பதவிகளை தமிழரசுக் கட்சியினருக்கும் வழங்க முன் வந்திருந்தது. ஆயினும் ஒற்றையாட்சி அமைப்பின் கீழ் தனது கட்சியிலுள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எவரும் அமைச்சர் பதவியை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை என்பது தந்தை செல்வாவின் கொள்கை. ஆயினும் புதிய அரசாங்கத் தில் அங்கம் வகிப்பதற்கு அடையாளமாகக் கட்சியின் சார்பில் யாரேனும் ஒருவர் அமைச்சரவையிற் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்று டட்டி சேனாநாயக்க வலியுறுத்தினார். எனவே தனது நம்பிக்கைக்கு உரியவரான முருகேசன் திருச்செல்வத்தை முதலை உறுப்பினர் நியமித்து, அவருக்கு உள்ளராட்சி அமைச்சர் பதவியினை வழங்கலாம் என்று தந்தை செல்வா கூறிவிட்டார். அதற்கமையத் திருச்செல்வம் அமைச்சரானார்.

திருச்செல்வம் பற்றிய சில விடயங்களை இங்கு சொல்வது பொருத்த

மானது. சட்டத்துறை வல்லுநராகப் பெயர் பெற்றவர். முன்பு Solicitor General பதவியிலிருந்தவர். வாதத் திறமையில் வல்லவர். சுயாட்சி பெறுவதன் மூலமே தமிழர்கள் தங்கள் உரிமைகளை நிலை நாட்டிக் கொள்ளலாம் என்பதில் தளராத நம்பிக்கை கொண்டவர். கட்சி விவகாரங்களின் காரணமாக தந்தை தனது தோட்டங்களையும் வருமானங்களையும் முற்றாக இழந்த காலத்திலே திருச்செல்வம் மனமுவந்து தனது வருமானங்களைக் கட்சியின் தேவைகளுக்கு ஈடுபடுத்தினார். கோப்பாய் கோமான் வன்னியசிங்கம் 1959 இல் இறந்த பின்பும் குறிப்பாக ஊர்காவற்றுறை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் நவரத்தினம் கருத்து வேறுபாட்டின் காரணமாக பிரிந்து சென்ற பின்பு திருச்செல்வமே தந்தையின் பிரதம ஆலோசகரானார்.

திருச்செல்வம் சாதுரியமாகத் தயாரித்த மாவட்ட சபைகள் பற்றிய மசோதாவை அரசாங்கம் கைவிட நேர்ந்தது. அது பிரிவினைக்கு வழிவகுக்கும் என்ற விஷயம் பிரசாரத்தை எதிர்க்கட்சிகள் மேற்கொண்டன. பொதுவுடைமைக் கட்சியின் சார்பாக வெளி வந்த ‘அத்த’ என்னும் பத்திரிகை மட்டில்லாத இனவெறியைப் பரப்பியது.

தமிழருக்க கட்சி அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேற வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை உருவாகியது. திருக்கோணேஸ்வரம் அமைந்துள்ள பகுதியை புனித தலமாகப் பிரகடனப்படுத்துவதற்கு ஒரு மசோதாவைத் திருச்செல்வம் உருவாக்கினார். தென்னிலங்கை ஊடகங்களும் அங்குள்ள தீவிரவாதிகளும் போர்க்கொடி உயர்த்தினார்கள். தொல்பொருள் திணைக்களத்து பணிப்பாளர் நாயகமாக விருந்த சார்ஸஸ் கொடகும்பிற ஒரு அப்பட்டமான பொய்க்கதையை அவிழ்த்து விட்டார். திருக்கோணேஸ்வரம் என்றொரு புராதன ஆலயம்

இருக்கவில்லை. 1923 இலேயே போத்துக்கேயர் இடத்த கோயில் பெளத்த கோயில் 1952 ஆம் ஆண்டு தற்செயலாக அகழ்ந்தெடுக்கப்பெற்ற சைவ வெண்கலக் படிமங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒரு புதிய கோவிலைக் கட்டி அத்தலத்திலே புராதனமான கோயில் இருந்ததென்று தமிழர்கள் உரிமை பாராட்டுகிறார்கள். இவ்வண்ணமாக ஒரு நீளமான கட்டிரையினை SUN பத்திரிகையில் வெளியிட்டார்.

இப் பொய்க் கதையினால் தான் சிங்களவரிடையே பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. அதற்கு முகங்கொடுக்க முடியாத பிரதமர் டட்டி சேனாநாயக்க கோணேஸ்வரம் பற்றிய மசோதாவிற்கு தடை விதித்தார்.

அத்துடன் தமிழரக் கட்சிக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான உறவு முறிந்து விட்டது. தமிழரக் கட்சியின் செயற் குழு கூடி அரசாங்கத்திலிருந்தும் வெளியேறுவதென்று தீர்மானித்தது. ஒற்றையாட்சியில் சிங்களவரின் பெரும்பான்மை பலம் ஏகாதிபத்தியமாக மாறிவிட்டமைக்குக் கோணேஸ்வரம் பற்றிய விவகாரம் தக்கதோர் உதாரணமாகும். சிறுபான்மையினரின் மொழியிருமையை பறித்தவர்கள் அவர்கள் மறபு வழியாக புராதனமான சமய கலாசார சின்னங்களிலும் கை வைப்பதற்கு தலைப்பட்டு விட்டனர்.

இவ்வாறிருந்தும் ஐ.ஐ.பொன்னம்பலமும் அவரது கட்சிக்காரருமே தொடர்ந்தும் அரசாங்கத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தனர். 1970 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமையிலான ஜக்கிய முன்னணி மகத்தான் வெற்றியீட்டியது. அரிசி அரசியல் அதற்கான பிரதானமான காரணமாகும். தேர்தல் காலங்களில் சந்திர மண்டலத்துக்காவது போய் ஒவ்வொருவருக்கும் கூப்பனுக்கு இனாமாக இரண்டு கொத்து அரிசி கொடுக்கப்படும் என்ற கதையைக் கூட்டங்களில் கூறி வந்தனர். அது தனியான ஒரு கதை. ஆனால் அரசாங்கத்தை அமைத்ததும் அக்கதை ஒரு பொய்யான தேர்தல் பிரசாரக் கதையாகி விட்டது. பாராளுமன்றம் அரசியல் நிர்ணய சபையாகவும் கூடியது. புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்தும் பொறுப்பு கலாநிதி கொல்வினிடம் வழங்கப்பட்டது.

புதிய அரசியல் அமைப்பு இலங்கையினை ஒரு சிங்கள பெளத்த அரசாக மாற்றிவிட்டது. அதன் முதலாம் அத்தியாயம் ஒரு வசனம் ஐனநாயக சோசலிச குடியரசான இலங்கையில் சிங்களம் மட்டுமே அரச கரும மொழியாகும். இரண்டாம் அத்தியாயம் பெளத்தம் பற்றியது. அதுவும் ஒரு வசனமாகியது. அதில் ஐனநாயக சோசலிச குடியரசான இலங்கையில் பெளத்தத்திற்குச் சிறப்பு ரிமை வழங்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இந்த அரசியலமைப்பை எதிர்த்து கட்சி பேதங் கடந்த நிலையிலே தமிழர் அணி சேர்ந்தனர். அக்கால கட்டத்திலே ஒரு கட்சி சார்பற்ற அரசியலின் அவசியத்தை தந்தை செல்வா உணர்ந்தார். மாற்றுக் கட்சிகளையும் அணி சேர்க்கும் முயற்சிகளைத் தொடங்கினார். தனது சுய கௌரவத் தையும் பொருட்படுத்தாது தானாகவே ஜி.ஜி பொன்னம்பலத்திடம் சென்றார். தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி உருவாகியது. அதிலே தொண்டமானையும் சேர்த்துக் கொண்டனர். மூவரையும் கொண்ட கூட்டுத் தலைமை உருவாகியது. இறுதியாக இலங்கைத் தமிழரின் உரிமைகள் தொடர்பாக தந்தை செல்லாவின் கருத்துக்களும் கொள்கைகளும் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டன.

புதிய அரசியலமைப்பினை ஒன்று பட்ட தமிழினம் நிராகரிக்கிறது என்றும் அதனை இடைத் தேர்தல் மூலம் நிறுப்பதற்கு தனது பாராளுமன்றப் பதவியை தான் துறப்பதாகவும் இடைத் தேர்தலை நடத்துமாறும் பாராளுமன் றத்தில் அரசாங்கத்திற்குச் சவால் விட்டார். இடைத் தேர்தலை அரசாங்கம் இழுத்தடித்தது. பின்பு அதிகாரம், பலம், பணபலம் என்பவற்றை கொண்டு வெற்றியீட்டு முற்பட்டது, ஆயினும் தந்தை 10.000 ற்கும் அதிகப்படியான வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார்.

இடைத் தேர்தல் நடைபெறுவதற்கு முன்பு அவர் தனது தொகுதியிற் பிரசாரம் செய்வதற்குப் பதிலாகக் கிழக்கு மாகாணம் சென்று அங்குள்ள மக்களுக்கு நிலைமைகளை விளக்கினார். கல்முனை, பாண்டிருப்பு, காரைதீவு, தம்பிலுவில் பொத்துவில் முதலான இடங்களில் அவருக்கு அமோகமான வரவேற்புக் கிடைத்தது. மக்கள் அவரை ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றனர். உடல் தளர்ந்து தள்ளாடுகின்ற நிலையிலும் அவர் தமிழினத்தின் பேரால் செய்த தியாகங்களைக் கண்டு மக்கள் வியப்புற்றனர். பெருமை கொண்டு பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

அவரது இறுதியான ஊர்வலம் தெல்லிப்பழையிலே தொடங்கி யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் சென்றது. குடாநாடு முழுவதும் சோக மயமானது.

ஆண்களும் பெண்களும் முதியோரும் இளைஞரும் சாரிசாரியாக வந்து கண்கலங்கிய கோலத்தில் தமது அபிமானத்திற்குரிய பேரன்பிற்குரிய இணையிலாத் தலைவனுக்கு தங்கள் இறுதி மரியாதைகளைச் செலுத்தினார்கள். யாழ் குடாநாட்டில் வரலாறு காணா ஒரு நிகழ்ச்சி. நிகரிலாத ஜனசமுத்திரம். இரவு பத்து மணிக்கு இறுதிக்கிரியைகள் நடந்த பொழுது மூன்று இலட்சம் மக்கள். தென்னிலங்கையிலும் தமிழகத்திலிருந்தும் பல தலைவர்கள் வந்திருந்தனர். காலி நகரத்து பாராளுமன்ற உறுப்பினரான

டபிள்டு. தகநாயக்க ஊர்வலம் நெடுகிலும்
நடந்து சென்று தனது மரியாதை
செலுத்தியமை குறிப்பிடற்குரியது.

தந்தையின் கொள்கையினை உலகம் ஓப்புக் கொண்டது

இந்தியத் தலைவர்களில் ராஜாஜி தான் தந்தையின் அரசியலில் முதன் முதலாகக் கவரப்பட்டவர். இலங்கையிலே தமிழும் அரசு கருமமொழியாக ஓப்புக் கொள்ளப்படல் வேண்டும், ஒரு சமஷ்டி முறையான ஆட்சி முறையில் மட்டுமே இலங்கைத் தமிழருக்குப் பாதுகாப்பினைத் தேடிக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்துக்களை முதன் முதலாகவும் பகிரங்கமாகவும் வலியுறுத்திய தமிழகத் தலைவர் அவர் மட்டுமே என்பது இங்கு கவனித்ததற்குரியது. இவற்றைப் பற்றி பெரியார் மௌனம் சாதித்தார். அறிஞர் அண்ணாவும் பேசாதிருந்தார். இங்கு முன்பு, தமிழர்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றிருந்த கலைஞர் மு.கவும் எதனையும் வெளிப்படையாக பேசவில்லை. அது அவரின் கெட்டித்தனம் போலும். ஆனால் சென்ற நூற்றாண்டுகளின் 50 களிலும் 60 களிலும் ராஜாஜி கல்கியில் இவ்விடயங்கள் பற்றிப் பல தலையங்கங்களை எழுதியவர். அவர் நன்றிக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவர் அமிர்தவிங்கமும் சிவசிதம்பரமும் இரா.சம்பந்தனும் இந்திரா காந்தியைப் பலமுறை சந்திக்க முடிந்தது. அவர்களின் பண்பினாலும் வாதத்திற்மையினாலும் கவரப்பட்ட இந்திரா காந்தி அம்மையார் இலங்கைத் தமிழரின் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு முற்பட்டார். ஆனால் அது ஜிக்கிய இலங்கைக்குள் அமைந்த, பிரிவினைக்கு மாற்றிடான் ஒரு திட்டமாக அமைதல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார். வேறுவிதமாகச் சொன்னால் ஒரு சுயாட்சி உரிமை கொண்ட சமஷ்டி அமைப்பையே அவர் கருதினார். அவர் எதையும் ஒனிவு மறைவாகச் சொல்லவில்லை. பகிரங்கமாகவே சொன்னார்.

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின்பு 5 வருட இடைக்கால நிர்வாகத்தை ஒப்புக்கொள்ளுமாறு விடுதலைப் புலிகளைக் கேட்டார்கள். அவர்கள் அதை ஒப்புக்கொண்டிருப்பின் வட கிழக்கு மாகாணங்களில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் எல்லாம் அவர்களிடம் கைமாறி இருக்கும். அந்த ஏற்பாடு பூரணமான சுயாட்சிக்கு வழி சமைத்திருக்கும்.

அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாதமை ஒரு மகத்தான

தவறாகும். இந்த இயக்கம் ஏதோ காரணங்களுக்காக இந்தியாவிற்கு மாறான ஒரு கொள்கையினையே கடைப்பிடித்து வந்தது. அதுவே அவர்களை முள்ளிவாய்க்காலுக்கு இட்டுச் சென்றது.

சந்திரிகா அம்மையாரை ஓர் இனவாதியென்று எவரும் கூறிவிடமுடியாது. அவரது ஆட்சியிலே பாராளுமன்றத் தெரிவுக்குமுவின் பரிந்துரைப்படி உருவாக்கப்பட்ட நகல் திட்டம் 13ஆம் திருத்தத்திலுள்ள குறைபாடுகளை நீக்கி, ஒரு உண்மையான சுயாட்சி முறையை - தென்னாபிரிக்காவில் உள்ளதைப் போன்ற ஒரு கூட்டாட்சி முறையை - ஏற்படுத்துவதற்கு வழி செய்யும் சாதனமாக அமைந்தது.

மக்கள் அதனைப் பார்க்கவும், படிக்கவும் விடாது, உதறித்தள்ளியமை மற்றுமொரு மகத்தான தவறாகும். இறுதியாக ஒஸ்லோ பிரகடனத்திலே இருசாராரும் சர்வதேச ஆதரவுடனும் அனுசரணையுடனும் சமாதானமொன்றை ஏற்படுத்திச் சமஷ்டி முறையிலான தீர்வொன்றைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு உடன்பட்டனர். அதற்குப் பின் என்ன நடந்தது? கைக்கெட்டியது வாய்க் கெட்டாமல்போய்விட்டது. இவற்றைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்தால் மட்டுமே புதிய வழியைத் தேடிக் கொள்ளலாம். *

நன்றி : 'வீரகேசரி' நாளிதழ்

